

Sophia

BRETT KING & DR. RICHARD PETTY

สุวิชา จันส แปล

THE RISE OF
TECHNOSOCIALISM

เมื่อเทคโนโลยีลัทธิเปลี่ยนโลก

ตอบคำถามเรื่องอนาคตอันยิ่งใหญ่ที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีล้ำสมัย
ผ่านมุมมองของนักอนาคตศาสตร์ระดับแถวหน้าและผู้บริหารองค์กรระดับโลก
รัฐ เศรษฐกิจ และชีวิตผู้คนในสังคมจะมุ่งหน้าไปในทิศทางใด
และเราจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้อย่างไรในโลกใบนั้น

Sophia

The Rise of
Technosocialism
เมื่อเทคโนโลยีโซเชียลีสัม
เปลี่ยนโลก

Brett King และ **Richard Petty**

เขียน

สุวิชชา จันทร

แปล

115014 ด็อกทอกรทอนเทรลิสต์

The Rise of Technosocialism เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงโลก

Sophia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Sophia Publishing

Copyright © 2021 Brett King and Marshall Cavendish International (Asia) Pte Ltd.

All rights reserved. This edition is published under license from

Marshall Cavendish International (Asia) Pte Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, or stored in any retrieval system of any nature without the prior written permission of Marshall Cavendish International (Asia) Pte Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8853-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร • ที่ปรึกษากลุ่มannonพิทักษ์ มนทรา ฎาปากน้ำ

บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาฉัตร ปรากฏการณ์ • บรรณาธิการ อินทรา ธีรตันติกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีย์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร • ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร จิรพรรณ เค็อนพ้งงา, พรทิพย์ รักษ์ทอง

แต่เพื่อนรักของผม เคลย์ตัน ฟิตต์ส (Clayton Fitts)
และสตีเฟน ฟิลลิปส์ (Stephen Phillips)
(หรือที่รู้จักกันในนามตำนานที่ยังมีลมหายใจ)
ผู้อยู่เคียงข้างผมเสมอเมื่อผมต้องการ
— **เบรตต์ คิง (Brett King)**

แต่เจแอลเอ (JLA)
— **ริชาร์ด เพ็ตตี (Richard Petty)**

คำนิยม

“เมื่อเทคโนโลยีลลิสต์เปลี่ยนโลกนั้นเฉียบคม ชวนคิด และรวบรวมปัจจัยการเปลี่ยนแปลงที่แตกต่างเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อมอบชุดประตูทางเลือกแบบ ‘สุภาพสตรีหรือเสื้อ’ ให้เราเลือก อีกทั้งจินตนาการและความตระหนักรู้ในการตัดสินใจเลือกสิ่งที่จะต้องเพื่ออนาคตของมนุษยชาตินั้นก็ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล”

— **เควิน เจ. แอนเดอร์สัน (Kevin J. Anderson)**

ผู้ร่วมแต่งหนังสือขายดี *Dune: House Atreides*

จาก *New York Times*

“หนังสือเมื่อเทคโนโลยีลลิสต์เปลี่ยนโลก โดยเบรตต์ คิง และริชาร์ด เพ็ตตี นำเสนอศูนย์รวมข้อมูลครบวงจรที่ระบุประเด็นสำคัญและข้อเท็จจริงซึ่งส่งผลกระทบต่อโลกและสังคมของเรา แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือมันนำเสนอแนวทางสู่การพัฒนาที่ดีขึ้น หนังสือเล่มนี้ควรเป็นแหล่งอ้างอิงในทุกโรงเรียน ทุกมหาวิทยาลัย และทุกครัวเรือน!”

— **เรเชล กริมส์ (Rachel Grimes)**

อดีตประธานสถาบัน

International Federation of Accountants (IFAC)

¹ Lady or the Tiger เป็นสำนวน ซึ่งหมายถึงการตัดสินใจที่ไม่สามารถรู้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนได้

“ด้วยหนังสือเมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนโลก” คู่มือผู้เปี่ยมพลังอย่างคิง และเพ็ตตีได้นำเสนอวิสัยทัศน์และกลยุทธ์อันชาญฉลาดในยุคแห่งความไม่แน่นอน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันมากขึ้นสำหรับทุกคนในโลกเทคโนโลยี พร้อมทั้งสร้างความเข้าใจถึงผลกระทบที่สิ่งนี้จะมีต่อความยั่งยืนของเศรษฐกิจในอนาคตเรา”

– **ทอมมี บาร์รี (Tommye Barie)**

อดีตประธานสถาบัน American Institute of CPAs
รองประธานบริหารฝ่ายพัฒนาภาวะผู้นำที่
Succession Institute, LLC

“เบรตต์ คิง และริชาร์ด เพ็ตตี ได้นำเสนอข้อโต้แย้งที่หนักแน่นถึงความจำเป็นในการปฏิรูประบอบทุนนิยม และแทนที่ด้วยสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยี ซึ่งเป็นอนาคตที่แรงงานมนุษย์ส่วนใหญ่เปลี่ยนเป็นระบบอัตโนมัติ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีจะทำให้บริการพื้นฐาน เช่น ที่อยู่อาศัย ระบบสาธารณสุข และการศึกษา แพร่หลายทั่วไปและมีต้นทุนต่ำ พวกเขาเสนอมุมมองหลากหลายเกี่ยวกับวิธีการใช้เทคโนโลยีเพื่อแก้ไขปัญหาในภาครัฐและเศรษฐกิจ ซึ่งรวมถึงการใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) เพื่อลดขนาดของหน่วยงานภาครัฐ การสร้างโครงสร้างพื้นฐานอัจฉริยะและห่วงโซ่อุปทานอาหาร และการจัดเตรียมนโยบายรายได้พื้นฐานถ้วนหน้า (Universal Basic Income: UBI) เพื่อทดแทนรายได้ที่สูญเสียไปจากการใช้ระบบอัตโนมัติ ใครก็ตามที่กังวลเกี่ยวกับผลกระทบที่รูปแบบการปกครองและแนวโน้มทางเทคโนโลยีในปัจจุบันของเรากำลังมีต่อสังคม จะพบแนวคิดที่กระตุ้นสมองมากมายในหนังสือเล่มนี้”

– **เพนนี่ ครอสแมน (Penny Crosman)**

บรรณาธิการบริหารด้านเทคโนโลยี *American Banker*

“เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงโลก คือหนังสือที่เหมาะสมที่สุดสำหรับช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์นี้ วิสัยทัศน์เชิงกลยุทธ์ที่ชัดเจนและข้อโต้แย้งที่อิงข้อเท็จจริงในหนังสือเล่มนี้นับเป็นยาถอนพิษที่สมบูรณ์แบบสำหรับภาวะผู้นำที่อ่อนแอ การชะงักงันทางการเมือง และความเหลื่อมล้ำในโอกาสทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นนิยามของสถานการณ์ปัจจุบันของเรา หากต้องการหลุดพ้นจากความตึงเครียดนี้ เราทุกคนจำเป็นต้องนำแนวคิดเชิงลึกจากหนังสือเล่มนี้มาใช้ในทันที”

— โรเบิร์ต เทอร์เช็ก (Robert Tercek)

นักเขียนเจ้าของรางวัลจากหนังสือ *Vaporized*

“หนังสือเมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงโลก ไม่ได้เป็นเพียงแผนที่นำทางที่มาถูกจังหวะเวลาสำหรับทุกคนที่พยายามทำความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เข้าสู่สังคม แต่ยังเป็นคู่มือเบื้องต้นที่ละเอียดถี่ถ้วนสำหรับการสร้างโลกที่เท่าเทียมและยั่งยืนยิ่งขึ้น เบรตต์ คิง และ ดร.ริชาร์ด เพ็ตตี นำเสนอแผนงานที่น่าสนใจและเต็มไปด้วยความหวังสำหรับมนุษยชาติในการก้าวไปข้างหน้าด้วยกันในฐานะเผ่าพันธุ์”

— เจย์ แซมิต (Jay Samit)

ผู้เขียนหนังสือขายดี *Disrupt You* และ *Future Proofing You*

“ในหนังสือเมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงโลก เบรตต์ คิง และริชาร์ด เพ็ตตี แสดงให้เห็นอันตรายร้ายแรงจากการยึดติดกับระบบเศรษฐกิจปัจจุบันรวมถึงโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่เรามีในการสร้างอนาคตที่ดีกว่าให้กับมนุษยชาติได้อย่างเหนือชั้นผ่านการปฏิรูปโครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจของเรา หนังสือเล่มนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนที่ใส่ใจในอนาคตของพวกเขาทุกคนต้องอ่าน”

— **รอสส์ ดอว์สัน (Ross Dawson)**

นักอนาคตศาสตร์และผู้เขียนหนังสือขายดี *Living Networks*

“ในหนังสือเล่มใหม่ของพวกเขา เบรตต์ คิง และริชาร์ด เพ็ตตี ได้ตั้งคำถามอันตราย นั่นคือเราต้องการอยู่ในโลกแบบไหนกันแน่ พวกเขานำเสนอจากทัศน์ 4 แบบที่มีตั้งแต่ความน่าอึดอัดใจเล็กน้อยไปจนถึงโลกดิสโทเปียที่แท้จริง และชี้ให้เห็นว่าแม้ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ก็ไม่มีอะไรแน่นอนเกี่ยวกับอนาคตที่เราจะต้องเผชิญในท้ายที่สุด เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงโลก จึงเป็นหนังสือที่เราทุกคนต้องอ่านในวันนี้ เพื่อที่เราจะได้รู้ว่าเราจะสร้างวันพรุ่งนี้ที่ดีกว่าได้อย่างไร”

— **ไมค์ วอลซ์ (Mike Walsh)**

ผู้เขียนหนังสือ *The Algorithmic Leader:*

How to be smart when machines are smarter than you

“หากคุณคิดว่าการทำงาน ชีวิต และระบบเศรษฐกิจโลกจะสามารถดำเนินต่อไปได้โดยไม่ต้องมีการแทรกแซง คุณไม่ได้คิดไปคนเดียว แต่ความจริงคือไม่มีอะไรจริงยั่งยืน ทุกสิ่งล้วนถูกรบกวนจากปัจจัยภายนอกหรือถูกพัฒนาให้ดีขึ้นจากภายใน ดึงและเพ็ดตึงจะช่วยให้เราเข้าใจถึงบทบาทที่เราเฝ้าต่อการพัฒนาให้ดีขึ้นจากภายใน”

– **ไบรอัน โซลิส (Brian Solis)**

นักมานุษยวิทยาดิจิทัล นักอนาคตศาสตร์ และผู้เขียนหนังสือขายดี

“ตลอด 17 ปีที่ผ่านมา งานวิจัยของผมมุ่งเน้นไปยังคำถามที่ว่า ‘เราจะเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้อย่างไร’ คำถามนี้ไม่เหมือนกับโจทย์แบบปิดที่เรารู้หน้าตาของคำตอบก่อนจะเริ่มลงมือทำ หรือโจทย์แบบเปิดที่เราว่าต้องค้นหาคำตอบไปพร้อมกับการดำเนินการ แต่คำถามนี้มีลักษณะคล้ายเรื่องราวลึกลับที่ทำให้เรานั่งไม่ติดเก้าอี้และจุดประกายความสงสัยใคร่รู้และความสนใจของเราในทุกย่างก้าว รวมทั้งตอนที่เราคิดว่าเข้าใจคำตอบแล้ว ปริศนาลึกลับอีกข้อก็จะปรากฏตัวขึ้นมา เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงโลกคือเขาวงกตแห่งความลึกลับที่ชาญฉลาดและจะให้แรงบันดาลใจคุณเพื่อตัดสินใจเลือกเส้นทางสร้างอนาคตทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและเทคโนโลยีตามที่คุณปรารถนา”

– **ร็อกกี สกอปลิตี (Rocky Scopelliti)**

นักอนาคตศาสตร์และผู้เขียนหนังสือ *Youthquake 4.0*

และ *Australia 2030*

“เบรตต์และริชาร์ดทำหน้าที่ได้อย่างยอดเยี่ยมในการทำให้เราคิดถึงผลกระทบของเทคโนโลยีต่ออนาคตของมนุษยชาติ หากคุณกำลังมองหาหนังสือที่จะทำให้คุณใคร่ครวญถึงเป้าหมายของมนุษยชาติ ทำลายแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่มีอยู่เดิม และแสดงมุมมองที่แตกต่างออกไป คุณจะหลงรักเมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงโลก”

— เฮนรี อาร์สลันเนียน (Henri Arslanian)

ผู้เขียนหนังสือขายดี *The Future of Finance*
และศาสตราจารย์พิเศษประจำมหาวิทยาลัยฮ่องกง

“มุมมองต่ออนาคตของเบรตต์ คิง และริชาร์ด เพ็ตตี ตั้งอยู่บนความเป็นจริง นี่ไม่ใช่แค่ทำนายอนาคตศาสตร์ที่พูดถึงรถยนต์บินได้ แต่ในกรณีนี้ พวกเขาได้นำเสนอแนวทางเตรียมความพร้อมที่เป็นรูปธรรมสำหรับโลกใหม่ที่เรากำลังก้าวเข้าไป ผู้เขียนทั้งสองได้รวบรวมแนวโน้มสำคัญที่โลกกำลังเผชิญ และถ่ายทอดออกมาเป็นเรื่องราวที่สมจริงและอ่านง่ายเกี่ยวกับวิธีที่เทคโนโลยีจะเปลี่ยนแปลงโลกของเราไปข้างหน้า ตั้งแต่เรื่องวัคซีนไปจนถึงสกุลเงินดิจิทัล บัจจยเหล่านี้ล้วนส่งผลต่ออนาคตที่โครงสร้างของสังคมเองจะถูกพลิกโฉมด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล”

— ริชาร์ด เทอร์ริน (Richard Turrin)

ผู้เขียนหนังสือขายดี
Cashless: China's Digital Currency Revolution

ระบบอสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีของคุณมีลักษณะเฉพาะเป็นแบบไหน เพื่อนสนิทของผม ปีเตอร์ ดิอาแมนดิส (Peter Diamandis) มักยกย่องผมในเรื่องการประดิษฐ์คำว่าระบบอสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยี ผมไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า แต่ผมเริ่มต้นใช้คำนี้เมื่อราวปี 1988 ในชั้นเรียนแรกของมหาวิทยาลัยอวกาศนานาชาติ (International Space University: ISU) นี่เป็นช่วงเวลามหัศจรรย์สำหรับผมกับ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษากว่า 100 คนจากทั่วโลก นักศึกษาจีนแผ่นดินใหญ่และโซเวียตจะพูดคุยเป็นการส่วนตัวเกี่ยวกับสภาพที่ย่ำแย่ และการขาดโอกาสซึ่งเกิดขึ้นจากระบบคอมมิวนิสต์ นักเรียนโซเวียต แสดงความตื่นเต้นต่อโอกาสในการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อรัฐบาลของพวกเขายกเลิกการสอบวิชาประวัติศาสตร์ทั้งหมด เมื่อกลางฤดูร้อน โดยยอมรับว่าทุกคนถูกสอนเรื่องโกหกเกี่ยวกับ ประเทศของตัวเองในอดีต

ในทางทฤษฎี รัฐธรรมนูญฉบับคอมมิวนิสต์/สังคมนิยมของ สหภาพโซเวียตจัดทำขึ้นเพื่อความเท่าเทียมกันและความเจริญรุ่งเรือง สำหรับทุกคน แต่ในความเป็นจริงแล้ว ระบบของพวกเขานำไปสู่ ความโหดร้ายรุนแรงที่สุดที่โลกเคยประสบมา คนเหล่านั้นที่อยู่บนยอด ไม่เพียงแต่มีอำนาจเบ็ดเสร็จ แต่ยังมีความมั่งคั่งทั้งหมดอีกด้วย

นักศึกษาจากยุโรปสนับสนุนระบบอสังคมนิยม ซึ่งเป็นระบบ คอมมิวนิสต์ในรูปแบบที่เบากว่า โดยในทางทฤษฎีแล้ว คุณจะต้องเป็น เจ้าของทรัพย์สินของตัวเอง แต่หลายคนรวมทั้งตัวผมเอง คิดว่า ระบบอสังคมนิยมกำลังประสบปัญหาเดียวกับระบบคอมมิวนิสต์ ชั้นสูงกำลังจู่โจมและผลประโยชน์สาธารณะไม่เคยเท่าเทียมกัน จากมุมมองของผม ผู้คนไม่ใช่เครื่องจักรในอุดมคติที่จะทำงานอย่าง สุดความสามารถและแบ่งปันผลการเก็บเกี่ยวจากแรงงานของตัวเอง กับทุกคนโดยเท่าเทียมได้อย่างมีความสุข

ยอมรับเสียเถิดว่า ผู้คนถูกผลักดันให้ใช้ความคิดและ/หรือ ร่างกายจนหนักหนาสุดชีวิต บางคนเห็นแก่ผู้อื่น บางคนขาดแรงจูงใจ และจะใช้ประโยชน์จากข้อบกพร่องในระบอบการเมืองใดๆ เพื่อ ดำเนินการแบบหวังผลและมุ่งสู่จุดสูงสุด นำเสียดายที่ไม่จำเป็นต้องมีแอปเปิลเน่า¹ เหล่านี้มากมายเพื่อทำลายระบบ มนุษย์อาจสูงส่ง ในแง่เหตุผล แต่พวกเขาก็มีข้อบกพร่องอย่างร้ายแรงได้เช่นกัน

จะเกิดอะไรขึ้นหากนำมนุษย์ออกจากสมการนี้ จะเป็นอย่างไร หากคุณตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคลผ่านเทคโนโลยี มีเหตุผลชัดเจนว่าเทคโนโลยีที่เติบโตแบบยกกำลัง เช่น ปัญญาประดิษฐ์ และหุ่นยนต์ สามารถทำได้และจะนำไปสู่ระบอบสังคมนิยมอีก รูปแบบหนึ่งในที่สุด ซึ่งเป็นระบอบที่ความต้องการของคุณทุกประการ สามารถตอบสนองได้ด้วยนวัตกรรม จะเกิดอะไรขึ้นหากที่อยู่อาศัย อาหาร ยารักษาโรค พลังงาน การศึกษา และการคมนาคม มีคุณภาพสูงและมีค่าใช้จ่ายเกือบเป็นศูนย์เนื่องมาจากนวัตกรรม คุณจะได้ในสิ่งที่ผมเรียกว่าระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีนั่นเอง

ที่นี่ ลักษณะเฉพาะของระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีของผม ไม่ได้เกี่ยวข้องกับรัฐบาล แต่ผู้ประกอบการที่ชาญฉลาดเป็นผู้สร้าง นวัตกรรมและธุรกิจที่เติมเต็มความต้องการเหล่านั้นขึ้น เรากำลัง อยู่ในช่วงตั้งไข่ของระบบนี้แล้ว ตัวอย่างเช่น อินเทอร์เน็ตและ เครื่องมือค้นหา เช่น กูเกิล (Google) และดักดักโก (DuckDuckGo) ได้ทำให้เข้าถึงความรู้ได้อย่างเท่าเทียมและแทบไม่มีค่าใช้จ่าย เทคโนโลยีเซลล์ลูลาร์และสมาร์ตโฟนในปัจจุบันให้บริการโลกใบนี้ ร้อยละ 65 ด้วยการสื่อสารด้วยเสียงและวิดีโอคุณภาพสูงที่มีต้นทุนต่ำ ในสัดส่วนราคาถูกกว่าที่เคยเป็นมา ปัญญาประดิษฐ์ เมื่อผสานพลัง

¹หมายถึงคนที่มีปัญหาหรือคนที่ทำไม่ดี

กับอินเทอร์เน็ตของสรรพสิ่ง (Internet of Things) ก็กำลังพัฒนาการศึกษาไปอย่างรวดเร็ว อีกไม่นานนี้ทุกคนจะได้รับการศึกษาเต็มรูปแบบผ่านครูที่เป็นปัญญาประดิษฐ์ทางออนไลน์ในราคาไม่กี่ดอลลาร์ต่อสัปดาห์ การศึกษาจะถูกปรับแต่งให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจเฉพาะตัวของนักเรียนแต่ละคนซึ่งดีกว่าที่พวกเรามีในปัจจุบันมาก

การมาของหุ่นยนต์เลียนแบบมนุษย์และหุ่นยนต์อื่นๆ ที่ขับเคลื่อนโดยปัญญาประดิษฐ์เป็นสิ่งที่หลายคนหวาดกลัว เพราะมันจะช่วยขจัดการใช้แรงงานมนุษย์ไปเกือบหมดหรือทั้งหมด ที่นี่ เพื่อความโปร่งใส ผมบริหารบริษัทชื่อ Beyond Imagination (BE) ซึ่งร่วมกันก่อตั้งโดยตัวผมเอง เรย์ เคิร์ชเวล (Ray Kurzweil) พอล เจค็อบส์ (Paul Jacobs) โทนี ร็อบบินส์ (Tony Robbins) และผู้มีชื่อเสียงคนอื่น ๆ ในปีนี้เราดำเนินการสร้างบิโออมนี (Beomni) ซึ่งเป็นหุ่นยนต์เลียนแบบมนุษย์อ่อนแก่ประสงค์ขั้นสูงที่มีเครื่องมือปัญญาประดิษฐ์ซึ่งได้รับการฝึกฝนโดยผู้ควบคุมที่เป็นมนุษย์ได้เป็นผลสำเร็จ ในเบื้องต้นบิโออมนีจะแย่งงานจากหุ่นยนต์โดยการปลดเปลื้องความต้องการของนายจ้างที่จะพัฒนาหุ่นยนต์ปัญญาประดิษฐ์ซึ่งขับเคลื่อนอัตโนมัติเนื่องมาจากค่าจ้างที่เพิ่มขึ้น นวัตกรรมที่ก้าวล้ำคือบิโออมนีสามารถควบคุมได้โดยมนุษย์เมื่ออยู่ในโหมดตัวแทน ทุกหนทุกแห่งที่มีบิโออมนี มนุษย์ทั่วโลกที่มีสัญชาตญาณมือถือหรือไวพายจะสามารถเข้าถึงตัวหุ่นและทำงานจากระยะไกลได้ บิโออมนีจะสร้างโอกาสที่เท่าเทียมกันให้กับทุกคนและสร้างโลกแห่งการบริการแบบทันทีที่จะไม่ได้เพียงใช้กับงานบริการการก่อสร้าง การทำเหมืองแร่ และการเกษตรเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงงานที่ใช้ความรู้ เช่น วิศวกร พยาบาล และแพทย์อีกด้วย

ในตอนแรก ระบบของเราจะสร้างงาน ไม่ใช่ขจัดงานเหล่านั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ระบบจะเรียนรู้งานต่าง ๆ ผ่านการปฏิบัติงาน

ของมนุษย์ ซึ่งพัฒนาไปสู่ระบบกึ่งอิสระ ทำให้คนหนึ่งคนทำงานในหลายสถานที่ได้พร้อมกัน ในที่สุดระบบของเราจะพัฒนาไปสู่ระบบอัตโนมัติเต็มรูปแบบซึ่งจะขจัดงานต่าง ๆ แต่นี้เป็นสิ่งที่ดี บิออมนีพร้อมด้วยหุ่นยนต์อัตโนมัติอื่น ๆ จะเพิ่มความเจริญรุ่งเรืองให้กับทุกคน ความยากจนทั่วโลกจะลดลง เช่นเดียวกับต้นทุนของทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่ยารักษาโรคไปจนถึงการคมนาคม เมื่อหุ่นยนต์อย่างบิออมนีแพร่หลายมากขึ้น ความต้องการอื่นๆ อีกหลายประการของมนุษยชาติ จะเข้าถึงได้อย่างเท่าเทียมกันในราคาถูก

แรงงานทางเทคนิคอัตโนมัติหมายถึงการไปพบแพทย์ได้ทุกที่ตลอดเวลา ความสามารถในการพบหุ่นยนต์แพทย์ที่มีปัญญาประดิษฐ์ที่สามารถให้การดูแลเชิงป้องกันได้จริง จะนำไปสู่สุขภาพที่แข็งแรง บริบูรณ์สำหรับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อใช้ร่วมกับอินเทอร์เน็ทของสรรพสิ่ง ที่จะช่วยให้แพทย์ปัญญาประดิษฐ์ของคุณสามารถตรวจดูความก้าวหน้าของสุขภาพตลอดจนปัญหาและดำเนินการได้ทันที เมื่อเชื่อมโยงกับคอมพิวเตอร์แบบควอนตัม ปัญญาประดิษฐ์จะก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว และในขณะเดียวกันจะนำไปสู่การพัฒนาทางเทคโนโลยีที่น่าทึ่งทั้งในด้านพลังงานทดแทนและการกักเก็บพลังงานด้วยแบตเตอรี่ พลังงานสะอาดราคาถูกลงควบคู่ไปกับหุ่นยนต์ที่กำลังพัฒนาซึ่งสามารถทำงานทั้งหมดได้ จะทำให้ต้นทุนด้านอาหาร สินค้าวัสดุอื่นๆ และโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ที่อยู่อาศัยและถนน เกือบจะฟรี

ในปัจจุบัน ระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีบางรูปแบบอ้างเหตุผลว่า ในขณะที่เทคโนโลยีเข้ามาแทนที่งาน ก็จำเป็นต้องมีกองทุนถัวหน้าเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานได้ ในความคิดของผม นี่เป็นการให้เหตุผลที่ผิดพลาดซึ่งจะนำไปสู่ปัญหา มากกว่าจะแก้ไข แต่อย่าเพิ่งเห็นด้วยกับผมง่ายนัก ให้คิดด้วยตัวเอง และสำรวจความเป็นไปได้แทน นั่นเป็นเหตุผลที่ผมชอบหนังสือเล่มนี้

ที่คุณกำลังจะได้อ่านเมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนโลกจะเปิดโอกาสให้อภิปรายในหัวข้อต่าง ๆ มากมายและเส้นทางที่เป็นไปได้ในอนาคต คุณไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย แต่คุณต้องคิดและถกเถียงเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น

การอภิปรายอาจช่วยขยายมุมมองของคุณเกี่ยวกับระบบบงกชนิยมเชิงเทคโนโลยีให้กว้างขึ้น คุณอาจรับรู้ได้ว่าในอดีตในทุกขั้นตอนของการพัฒนาเทคโนโลยี แม้ว่านวัตกรรมได้ทดแทนงานบางอย่าง แต่จะมีการสร้างงานเพิ่มมากขึ้น ระบบอัตโนมัติในการทำไร่และการผลิตนำไปสู่การจ้างงานมากขึ้น การบาดเจ็บและเสียชีวิตน้อยลงและผลผลิตเพิ่มมากขึ้น ใช่แล้ว จะมีคนรู้ว่าตักงานและเราจำเป็นต้องให้ความมั่นใจว่ามีตาข่ายนิรภัยรวมถึงการฝึกอบรมใหม่สำหรับคนทำงานที่มีความสามารถ แต่ประเด็นสำคัญทั้งหมดของระบบบงกชนิยมเชิงเทคโนโลยีคือการสนองความต้องการของทุกคนควบคู่ไปกับการจัดการแทรกแซงจากรัฐบาล

หากต้นทุนความต้องการของเราลดลงอย่างรุนแรงในขณะที่คุณภาพของบริการและสินค้าเหล่านี้ได้รับการปรับปรุงอย่างใหญ่หลวงจำนวนชั่วโมงที่เราทุกคนต้องทำงานก็จะลดลง มีเวลาว่างมากขึ้นเพื่อนำไปใช้กับครอบครัว ออกกำลังกาย ความบันเทิง และเป้าหมายที่สูงส่งยิ่งขึ้น มนุษย์สามารถรับรายได้เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยเหลือสิ่งแวดล้อม และดูแลผู้สูงอายุได้จนกว่าหุ่นยนต์จะเข้ามาแทนที่แรงงานส่วนใหญ่อย่างสมบูรณ์

ก่อนโควิดระบาด ผมลาหยุดเป็นเวลาสองสัปดาห์ทุกปีเพื่อไปสอนเด็กนักเรียนมัธยมต้นว่าพวกเขาเป็น “คนรุ่นก้าวกระโดด”... ที่เติบโตมาสู่โลกแห่งปัญญาประดิษฐ์และคนรับใช้หุ่นยนต์ ผมสอนเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตของสรรพสิ่ง คอมพิวเตอร์แบบควอนตัม การพิมพ์สามมิติ และรถยนต์ขับเคลื่อนอัตโนมัติ พวกเขาเข้าใจอย่างรวดเร็วว่างานใช้แรงงานง่าย ๆ ที่พ่อแม่ของพวกเขาทำอยู่นั้นคงไม่มีให้กับพวกเขา

ในอนาคต และพวกเขาก็จำเป็นต้องศึกษาอย่างหนักกว่าที่เคยเพื่อพัฒนาสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ ศิลปะ ตลอดจนส่วนที่เป็นตรรกะของสมอง ลองนึกภาพว่าหากบทเรียนที่ผมให้กับพวกเขาเป็นแบบนี้แทน “เฮ้ คุณจะรวยได้รายได้พื้นฐานถ้วนหน้าเมื่อคุณโตขึ้น ดังนั้นไม่ต้องกังวลเรื่องการเรียน รัฐบาลจะดูแลคุณเอง”

ลักษณะเฉพาะในระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีของผมจะดูแลคุณเอง トラバไตที่คุณออกแรงสักนิด รายได้พื้นฐานถ้วนหน้ามีอยู่แล้วสำหรับลูกหลานของผู้มั่งคั่ง แต่จากข้อมูลของเดวิด เคลนแฮนด์เลอร์ (David Kleinhandler) ลูกหลานเหล่านี้ร้อยละ 90 จะสูญเสียความมั่งคั่งของครอบครัวไปเพราะพวกเขาขาดความเข้าใจในคุณค่าของงาน ไม่เคยลำบากเพื่อบรรลุสิ่งใด และไม่มี ความเข้าใจเรื่องเงินทอง การสร้างเศรษฐกิจโลกของคนทั้งหมดไปฟังดูเหมือนฝันร้าย

สุดท้ายนี้ ผมเชื่อมั่นอย่างมากในวิธีแก้ปัญหาทางเทคโนโลยีสำหรับสิ่งแวดล้อม นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเพื่อนของผม จอน เจฟฟ์ (Jon Jeff) กับผมได้ริเริ่มให้รางวัลการแยกกักเก็บก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (Carbon Extraction Prize) ในงาน XPRIZE Visioneering ประจำปี 2017 อีลอน มัสก์ (Elon Musk) ได้มอบทุนสำหรับรางวัลดังกล่าวเป็นมูลค่ากว่า 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปีนี้ การหยุดทำลายสิ่งแวดล้อมยังไม่เพียงพอ เราต้องซ่อมแซมมัน และเราจะทำเช่นนั้นได้โดยอาศัยระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยี ลองนึกภาพดูสิว่าหุ่นยนต์นับล้านกำลังเดินเครื่องเก็บกวาดแม่น้ำทุกสายและมหาสมุทรทุกแห่งให้ปราศจากขยะที่มนุษย์ทิ้งลงไป นี่คือนโยบายที่ผมชอบ แล้วของคุณล่ะคือแบบไหน

— ดร.แฮร์รี คลอร์ (Harry Kloor)

ผู้ก่อตั้งและประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัท Beyond Imagination

คำนำสำนักพิมพ์

คุณคิดว่าสังคมในอนาคตจะมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

หลายคนอาจตอบว่า ก็คงเป็นสังคมที่ล้ำหน้าด้วยวิวัฒนาการแบบก้าวกระโดดของเทคโนโลยีต่างๆ ที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน แต่บางทีนั่นอาจเป็นการประเมินที่ต่ำเกินไป

ถ้าย้อนกลับไปดูจินตนาการเกี่ยวกับอนาคตของคนในอดีต คุณจะเห็นความน่าอัศจรรย์ใจของ “ความ (ไม่น่า) เป็นไปได้” มากมายที่เปลี่ยนโฉมความเป็นอยู่ของมนุษยชาติไปตลอดกาล หนึ่งในตัวอย่างที่ชัดที่สุดก็เช่นสมาร์ทโฟน ที่ไม่ต้องย้อนไปไกล เอาแค่เมื่อไม่กี่สิบปีก่อนก็คงไม่มีใครคิดว่าอุปกรณ์เครื่องเล็กๆ นี้อาจเป็นได้ทั้งห้างสรรพสินค้าที่มีสินค้าจากทั้งในและนอกประเทศ โรงภาพยนตร์ที่มีตัวเลือกหนังมากมายจากการจ่ายค่าตัวเพียงเดือนละครั้ง หรือแม้แต่ธนาคารที่คุณทำธุรกรรมการเงินได้ง่ายๆ ที่บ้าน

ทว่า เทคโนโลยีได้เข้ามาปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตหลาย ๆ ด้านให้สะดวกสบายขึ้นก็จริง แต่ไม่ได้แก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้างที่มีมาอย่างฝังราก และในทางกลับกัน ปัญหาสังคมมากมายที่เรากำลังเผชิญกันทุกวันนี้ก็เกิดขึ้นโดยมีเทคโนโลยีหนุนหลังอย่างมั่นคง

เบรตต์ คิง และริชาร์ด เพ็ตตี สองผู้เขียนมากความสามารถ เล็งเห็นถึงช่องโหว่ดังกล่าว จึงได้นำเสนอแนวคิดการนำเทคโนโลยีเข้ามา

บริหารจัดการสังคม ทั้งในแง่ของเศรษฐกิจ การศึกษา สาธารณสุข ฯลฯ เพราะพวกเขาเชื่อว่าเทคโนโลยีไม่ควรหยุดยั้งอยู่ที่ความล้ำสมัย แต่ควรได้รับการพัฒนาต่อในฐานะโอกาสการออกแบบวางรากฐานสังคมที่เท่าเทียมกันอย่างแท้จริง และควรใช้มันยกระดับคุณภาพชีวิตของทุกคนให้ดีขึ้นอีกขั้น ไม่ใช่กลายเป็นเครื่องมือของคนเพียงบางกลุ่มที่มีศักยภาพในการเข้าถึงมันเท่านั้น

ตราบที่ยังอาศัยอยู่ในโลกที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี เราเชื่อว่านี่คือกล้องส่องทางไกลทางความคิด คือหนังสือที่ทุกคนควรได้อ่าน ไม่ใช่เพื่อเข้าใจความล้ำสมัยที่อยู่รอบตัวในปัจจุบัน แต่เพื่อพร้อมรับความเป็นไปได้อันไร้ขีดจำกัดที่รอเราอยู่ในอนาคตกาล

Sophia

คำนำผู้เขียน

ศตวรรษที่ 21 กำลังจะเป็นยุคสมัยที่แตกร้างและมีข้อพิพาทกันมากที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยผ่านมา มันจะทำลายอุดมการณ์อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของเราในแง่การเมือง เศรษฐกิจ และโครงสร้างทางสังคม มันจะบีบบังคับให้มนุษย์ปรับตัวในแบบที่เราเฝ้าคาดไม่ถึง

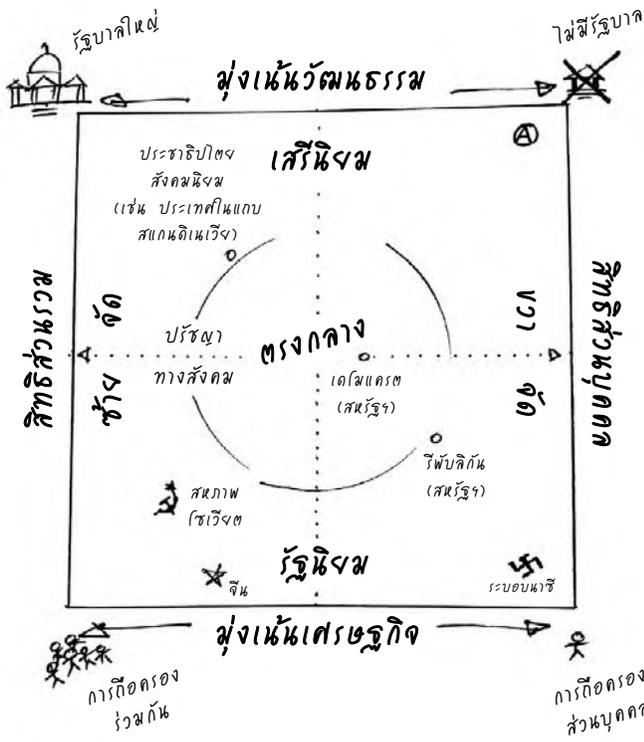
มีหลายสิ่งที่ต้องมองโลกในแง่ดีมาก ๆ แต่มนุษย์จะต้องสามัคคีกันโดยคำนึงถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ร่วมกันของเรา เมื่อปัญญาประดิษฐ์เกิดขึ้น เราใกล้จะไขปริศนาลึกลับอันยิ่งใหญ่ที่สุดของจักรวาลนี้ได้สำเร็จ นอกจากนี้ ปัญญาประดิษฐ์ยังเปิดโอกาสให้เราสร้างสังคมอัตโนมัติเพื่อมอบความอุดมสมบูรณ์และความเจริญรุ่งเรืองเหลือคณานับ อีกไม่นานนี้ เราจะมีเทคโนโลยีเพื่อยืดอายุขัยของเราเพื่อทำให้มนุษย์ชาติกลายเป็นเผ่าพันธุ์ที่อยู่บนดาวเคราะห์หลายดวง และเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นพื้นฐานให้กับผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กทุกคนบนโลก

ภายใน 10 - 20 ปี เราจะดัดแปลงระบบพลังงานส่วนใหญ่ของโลกให้นำกลับมาใช้ใหม่ได้โดยสมบูรณ์ เรากำลังเริ่มต้นการเดินทางเพื่อพลิกโฉมการศึกษา การสาธารณสุข ที่อยู่อาศัย การบริโภคอาหาร และเกษตรกรรม ด้วยเศรษฐกิจที่สร้างขึ้นเพื่อศตวรรษที่ 21

เราเชื่อว่าวิธีที่ดีที่สุดในการอธิบายผลลัพธ์ที่น่าจะเกิดขึ้นคือตามที่เราได้เขียนบรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งจะเป็นอนาคตอันสดใสของจิตสำนึกและเป้าหมายทางสังคมของคนหนุ่มมากที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี หากคำเรียกนั้นทำให้คุณนึกถึงมุมมองอนุรักษ์นิยมคลาสสิกเกี่ยวกับระบอบสังคมนิยม การอภิปรายเกี่ยวกับการล่มสลายทาง

เศรษฐกิจของเวเนซุเอลา หรืองานเขียนของคาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) ให้เราหยุดคุณไว้ตรงนี้ก็ก่อน เราไม่ได้กำลังสนับสนุนสิ่งนี้อย่างเด็ดขาด

เราเพียงแต่มองความจริงที่ว่าแนวโน้มที่หลากหลาย พลังที่มาบรรจบกัน และปัญหาสังคมที่กำลังเกิดขึ้น จะทำให้โลกทั้งใบทำหายน่มมองตั้งเดิมของระบอบประชาธิปไตย ระบบทุนนิยม และอุดมคติทางการเมืองของประเทศตะวันตกที่ดำเนินอยู่ เมื่อวิกฤตยึดเยื้อยังคงส่งผลกระทบต่อโลก มันอาจเรียกได้ว่าเป็นกระแสสังคมระดับโลกที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในแง่ของความเท่าเทียมและนโยบายจากรัฐบาล ภาคเอกชน ตลอดจนองค์กรนอกภาครัฐต่างๆ หากเราหาพบว่า มีศัพท์คำใดที่ดึกดำบรรพ์ เพื่ออธิบายภูมิทัศน์ทางภูมิรัฐศาสตร์และเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป เราจะน้อมรับมาใช้ระบบทุนนิยมใหม่หรือ ไม่สิ ระบบทุนนิยมเป็นตัวขับเคลื่อนหลักสำหรับผลลัพธ์ที่ไม่ได้ตั้งใจเหล่านั้น โดยสร้างความแตกแยกทางสังคมและแรงจูงใจที่เลวร้าย ประชาธิปไตยในศตวรรษที่ 21 นั้นหรือไม่ใช่หรือ นี่ไม่ได้ใกล้เคียงกับการอธิบายผลกระทบที่สื่อโซเชียล ปัญญาประดิษฐ์ และเทคโนโลยีมีและจะยังคงมีต่อไป ต่อการเมืองประชานิยมมันหรือ ไม่นะ ขบวนการประชานิยมมีแนวโน้มมากกว่าที่จะเป็นอาการของระบบที่ล้มเหลวและปฏิกิริยาตอบโต้ต่อโลกาภิวัตน์ซึ่งไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาคความแตกแยกทางการเมืองและสังคม

รูปที่ 1 : ความหลากหลายทางการเมืองในอดีต 200 ปีที่ผ่านมา
(ที่มา : ภาพวาดของผู้เขียน)

ลองมาดูความหลากหลายทางการเมืองในวงกว้างที่เราเคยประสบในช่วงศตวรรษที่ 20 กันดีกว่า แม้ว่าในสหรัฐอเมริกา พรรคเดโมแครตมักถูกมองว่าอยู่ตรงไหนสักแห่งระหว่างกลางและซ้ายจัด แต่ความจริงก็คือจากมุมมองทางประวัติศาสตร์ทั่วโลก พรรคนี้อยู่ตรงกลางและไปทางขวามากกว่าคอมมิวนิสต์ สิ่งต่างๆ เช่น การดูแลสุขภาพถ้วนหน้า การศึกษาฟรี และประกันสังคมที่เข้มแข็งไม่ได้ทำให้รัฐบาลอยู่ห่างไปทางซ้ายในทางประวัติศาสตร์ ในความเป็นจริงแล้ว

ระบอบประชาธิปไตยหลายแห่งที่ให้บริการขั้นพื้นฐานเหล่านี้น่าจะอยู่ตรงกลางในปัจจุบัน

มีพลังสำคัญบางอย่างที่น่าจะพลิกโครงสร้างทางการเมืองแบบดั้งเดิมในช่วงศตวรรษที่ 21 อันดับแรก ระบบอัตโนมัติในระดับสูงจะเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม “รัฐบาลใหญ่” กลับไปสู่ตรงกลาง เนื่องจากเทคโนโลยีช่วยให้เราจัดทําบริการทุกประเภทที่เราคาดหวังจากรัฐบาลยุคใหม่ได้ ด้วยเพียงเศษเสี้ยวของต้นทุนและความพยายามที่เราเคยเห็นในศตวรรษที่ 20 อันดับที่ 2 ผลกระทบของสภาพอากาศ โรคระบาดที่ยังคงอยู่ และความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้น จะผลักดันให้ธรรมาภิบาลโลกมุ่งเน้นมากยิ่งขึ้นไปที่สิทธิและการดำเนินการร่วมกันในวงกว้าง และสุดท้าย การเปลี่ยนแปลงในระบบคุณค่าจะเปลี่ยนลำดับความสำคัญของชุมชนจากระบบทุนนิยมดั้งเดิมไปสู่ทางเลือกที่ยั่งยืนและทั่วถึงมากขึ้น มีข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในบทแรกของเรา

ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลทั่วโลกเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการแพร่ระบาดของโรคที่เกิดขึ้นเป็นระยะจะต้องสร้างธรรมาภิบาลที่ร่วมมือกันมากขึ้น บริษัทต่างๆ ในอนาคตนี้จะถูกบังคับให้แบ่งเบาระบบอัตโนมัติขั้นสูงที่เข้ามาเปลี่ยนโฉมแรงงานมนุษย์ ด้วยกลยุทธ์ที่มุ่งเน้นไปยังความมุ่งมั่นต่อสังคมและความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม มิเช่นนั้นชื่อเสียงของพวกเขาจะเสียหายอย่างหนัก

ในเชิงเศรษฐกิจ เรากำลังเข้าสู่ยุคแห่งความไม่แน่นอนอย่างรุนแรง ตลอด 40 ปีที่ผ่านมา เราได้รวมไว้ซึ่งกลุ่มบุคคลและบริษัทที่ร่ำรวยและมีกำไรมากที่สุดเท่าที่โลกเคยมีมา แต่เมื่อการเปลี่ยนแปลงเร่งความเร็วขึ้น เรากำลังทิ้งสังคมส่วนใหญ่ไว้เบื้องหลังเพิ่มขึ้น จำนวนบุคคลร่ำรวยหรือขนาดของผลกำไรบริษัทภายในพื้นที่ครอบคลุมทางภูมิศาสตร์ไม่อาจถือเป็นการวัดความสำเร็จทางเศรษฐกิจมหภาคเชิงบวกเพียงอย่างเดียวได้อีกต่อไป

ในขณะที่เทคโนโลยีเปลี่ยนโฉมเศรษฐศาสตร์แบบอุปสงค์และอุปทาน ตลาดทุนจะปรับตัวและการมีส่วนร่วมของแรงงานจะกลับหัวกลับหาง หากเศรษฐกิจของคุณไม่ได้ให้ความรู้ ฝึกอบรม และสนับสนุนบุคลากรของคุณอย่างเพียงพอ ควบคู่ไปกับการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานสำหรับรุ่นต่อไปและมุ่งเน้นไปที่ความสามารถในการแข่งขันในศตวรรษที่ 21 ผลกระทบจะโหดร้ายรุนแรง การแทนที่งานแบบดั้งเดิมโดยอาศัยเทคโนโลยีก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ความตระหนักรู้ของประชาชนส่วนใหญ่ของคุณว่าพวกเขาจะไม่มีอนาคตทางเศรษฐกิจไม่มีส่วนได้ส่วนเสียที่แท้จริงและมีคุณค่าในสังคม ไม่มีส่วนร่วมในความสำเร็จที่พวกเขาเห็นผู้อื่นมี ถือเป็นประเด็นทางปรัชญามากยิ่งกว่าเดิม แม้จะมีอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นใหม่และมีกำไรสูง แต่ทั้งหมดนี้จะประสบกับปัญหาการขาดแคลนแรงงานอย่างรุนแรงเนื่องจากขาดการวางแผนที่เพียงพอ ขาดการเข้าถึงการศึกษา และนโยบายการย้ายถิ่นฐานที่ผิดพลาด

ระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยี ไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่ แต่เป็นปรัชญาที่ขับเคลื่อนโดยประชาชนเพื่อประชาชน ซึ่งได้รับแรงเกื้อหนุนจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอันเหลือเชื่อ และเสริมกำลังผ่านความท้าทายอย่างต่อเนื่องต่อสถานะที่เป็นอยู่ ทั้งนโยบายและเทคโนโลยีจะต้องทำงานร่วมกัน เพื่อให้มั่นใจว่าตอบสนองความต้องการพื้นฐานโดยรวมของชุมชนของเราเน้นการทำงานร่วมกันทางสังคมมากขึ้น รวมถึงปรับปรุงการดำเนินการเพื่อต่อต้านความไม่แน่นอนและความผันผวน หากระบอบสังคมนิยมมีลักษณะพิเศษเป็นไปตามความต้องการของคนส่วนใหญ่ และเทคโนโลยีจะช่วยให้เราจัดหาสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยต้นทุนทางการเมืองและเศรษฐกิจที่ต่ำกว่ามาก ดังนั้นตามตรรกะแล้วรัฐบาลและประโยชน์ส่วนรวมแบบถ่วงน้ำหนักจะมีประสิทธิภาพสูงและประหยัดมากยิ่งขึ้น

ในหนังสือเล่มนี้ เราจะพิจารณาผลลัพธ์ที่เป็นไปได้หลายประการ แต่ในฐานะนักอนาคตศาสตร์ ผู้ประกอบการ และนักวิชาการ เรากังวลมากที่สุดเกี่ยวกับความสามารถในการปรับตัวของแบบจำลองทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ สู่อนาคตที่กำลังมุ่งหน้าเข้ามาหาเราอย่างรวดเร็วจนน่ากลัว

อดีตสอนเราว่าอนาคตเช่นนี้โดยส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่ไม่ดี และโดยรวมแล้วเราไม่พร้อมอย่างแรง ทำให้ไม่ละ ก็เพราะเราได้ใช้เวลากว่า 200 ปีที่ผ่านมาในการสร้าง เพิ่มขีดความสามารถ และสร้างแรงจูงใจให้กับเครื่องจักรและระบบที่ก่อให้เกิดความไม่แน่นอนและความเหลื่อมล้ำ การมุ่งเน้นระยะสั้นของเราไปที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) งาน ผลประกอบการรายไตรมาส และวัฏจักรการเลือกตั้ง เป็นสิ่งที่ตอกย้ำว่าเราไม่สามารถวางแผนล่วงหน้าอย่างเหมาะสม ได้นานเกินสองสามปีและนำไปสู่การเตะถ่วงการแก้ปัญหาบ่อยเกินไป การนิยมระยะสั้นเพราะมองการใกล้นี้มีแต่จะยิ่งแย่งไปอีก โดยจะมีความผิดปกติมากขึ้นตามมา หากโดยส่วนรวมเราไม่ปรับตัวเข้าหาความเป็นจริงใหม่ มนุษย์ต้องเปลี่ยนไปใช้วงจรการวางแผนระยะยาวมากขึ้นและมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจในวงกว้างขึ้น หากเราต้องการอยู่รอดในฐานะเผ่าพันธุ์หนึ่ง

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องของ การเผชิญหน้ากับความเป็นจริงอันโหดร้ายในอนาคตของเรา เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเข้าใจวิวัฒนาการของความเคลื่อนไหวทางสังคมที่เราเห็นในปัจจุบันและวิธีการที่พวกมันคลี่คลายออกไป และการมีบทสนทนาเชิงนโยบายอย่างจริงจังที่ช่วยลดความเสี่ยงต่อความมั่นคง เสรีภาพ และอนาคตที่ดีของเรา นอกจากนี้เรายังจะพิจารณาผลลัพธ์ที่เป็นไปได้หากเราลดระบบที่มีข้อบกพร่องลง 2 เท่าของปัจจุบัน

เราหวังว่าเมื่อเทคโนโลยีลลิสต์เปลี่ยนโลก จะกระตุ้นเตือนให้คุณคิดถึงอนาคตของตัวเอง อนาคตของครอบครัว และอนาคตของชุมชนคุณ ในฐานะคนที่มองโลกในแง่ดี เราหวังว่าคุณจะเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องทำให้เราแตกแยก รวมทั้งเราจะสร้างอนาคตที่เจริญรุ่งเรืองและทั่วถึงมากขึ้นสำหรับทุกคนได้

แต่ก่อนอื่นเราจำเป็นต้องเห็นพ้องต้องกันเสียก่อน

เบรตต์ คิง

นักอนาคตศาสตร์

ริชาร์ด เพ็ตตี

ผู้ประกอบการและนักวิชาการ

คำขอบคุณ

ตามปกติแล้ว การเขียนหนังสือในลักษณะนี้ต้องใช้เวลาหลายปีและต้องใช้คนเป็นฝูงเพื่อสนับสนุนและส่งมอบงาน

ผมอยากขอบคุณทีมงานที่ Marshall Cavendish และ Times Publishing Group เป็นพิเศษ ตลอดจนถึงสำนักพิมพ์ทั่วโลกที่อยู่เบื้องหลังหนังสือของเราด้วยความกระตือรือร้นและสนุกสนานสุดขีดเหมือนเช่นเคย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมลวิน นีโอ (Melvin Neo) จานีน กามิลลา (Janine Gamilla) นอร์แจน ฮุสเซน (Norjan Hussain) และไมเคิล สปีลลิง (Michael Spilling) เหมือนทุกครั้ง ผมคงจะบกร่องหากไม่แสดงความขอบคุณทีมงานที่ Moven and Provoke สำหรับการสนับสนุนและความเข้าใจอันดีงามของพวกเขา เมื่อเกิดการหยุดชะงักจากหลายสัปดาห์กลายเป็นหลายเดือน ในขณะที่หนังสือผ่านการเขียนแก้ไขใหม่เพราะผลกระทบจากสถานการณ์โควิด โดยเฉพาะริชาร์ด เรดิซ (Richard Radice) ไบรอัน แคล็กเก็ต (Bryan Clagget) เจพี นิโคลส์ (JP Nicols) เจสัน เฮนริคส์ (Jason Henrichs) แคสซี เลอบลังค์ (Cassie Leblanc) เควิน เฮิร์สฮอร์น (Kevin Hirshorn) ลีสเบธ เซวีเรนส์ (Liesbeth Severeins) คาร์โล นาวาร์โร (Carlo Navarro) เอลেনา ลิแมน (Elena Liman) และมาเร็ค โฟริเซียค (Marek Forysiak) ขอขอบคุณ เจย์ เคมป์ (Jay Kemp) และทันยา มาร์โควิก (Tanja Markovic) ความสามารถของพวกคุณในการช่วยจัดการเวลาให้กับผม รักษากระแสรายได้ และดูแลสุขภาพจิตและสุขภาพกายของผมไปพร้อมกัน ถือเป็นแรงบันดาลใจอย่างแท้จริง ผมมีความสุขเสมอที่มีพวกคุณอยู่ในทีม

แต่ริชาร์ด เพ็ทตี ที่ยังคงเหนียวแน่นกับโครงการนี้เมื่อโรคระบาด ทำให้โลกและโครงการของเราตกอยู่ในความสับสนอลหม่าน และสำหรับความเชื่อมั่นว่าพวกเราจะสามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้

ขอย้ำอีกครั้ง ผมขอขอบคุณร้านกาแฟทั้งหลายที่ทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลีอบบี้เลานจ์ของโรงแรม Algonquin ในนิวยอร์ก โรงแรม Ludlow ในอีสต์วิลเลจ Starbucks Reserve (ไอคอนสยาม) และ The Coffee Club (ริเวอร์ไซด์พลาซ่า) ในกรุงเทพฯ ไวยาทยและคาปูชินของพวกคุณเป็นเชื้อเพลิงชั้นดีที่ทำให้ผมเขียนได้ไม่หยุด

นอกจากนี้ ขอขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อครอบครัวของผม ไม่ว่าจะเป็นเคทีหรือมิสเมตาเวิร์ส (Katie/Miss Metaverse) ชาร์ลิซ หรือชาร์ลี (Charlize/Charlie) และทอมัสหรือมิสเตอร์ที (Thomas/Mr T) เป็นพิเศษสำหรับการเป็นแรงโน้มถ่วงที่ทำให้ผมไม่เสียศูนย์ แต่แมตต์ (Matt) และฮันนาห์ (Hannah) ที่ทำให้ผมภูมิใจอย่างต่อเนื่อง และแต่พ่อของผมที่ยังคงเป็นแฟนตัวยงและตัวแทนประชาสัมพันธ์ของผมเสมอมา

มีอีกมากมาย หลายต่อหลายคนที่ทำให้ผมกระตือรือร้นและมีสุขภาพจิตที่ดีในแต่ละวัน และพวกคุณก็คงรู้ว่าผมหมายถึงใคร ผมรักพวกคุณทุกคนและผมเป็นคนที่ดีขึ้นเมื่อมีพวกคุณอยู่ในชีวิต

เบรตต์ คิง (BK)

การเขียนหนังสือไม่เคยเป็นเรื่องง่ายเลย การเขียนหนังสือเล่มหนึ่งในช่วงที่เกิดโรคระบาด เมื่อหลายสิ่งที่ยิ่งใหญ่จริงๆ เช่น เทคโนโลยี เศรษฐกิจ ปัญหาสิ่งแวดล้อม การเมือง และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วกว่าที่เคยเป็นมา สร้างความท้าทาย
อย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน การเขียนหนังสือ*เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนโลก*
ได้นำพาเราไปสู่การเดินทางอันแสนยาวนาน แต่เป็นการ
เดินทางที่คุ้มค่าเหลือเกินสำหรับเรา

สิ่งที่เริ่มต้นจากแนวคิดที่พูดคุยกันระหว่างตีพิมพ์ในนิตยสาร
เมื่อหลายปีที่แล้ว เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาจากการปรึกษาหารือกันหลายครั้ง
ในหลายประเทศ ในขณะที่เบรตต์และผมพยายามหาเวลาพูดคุยและ
ถกเถียงกันด้วยตัวเองในประเด็นที่สำคัญสำหรับพวกเรา จากนั้น
รวบรวมความคิดของเราลงบนกระดาษ เบรตต์และผมเป็นเพื่อนกัน
มานานหลายสิบปี เรามักคิดอยู่เสมอว่าจะทำโครงการ เช่น *เมื่อ
เทคโนโลยีเปลี่ยนโลก* ด้วยกัน ผมดีใจมากที่เขามีแรงบันดาลใจ
ที่จะเขียนหนังสือเล่มนี้ และยืนยันว่าเป็นสิ่งที่เราควรทำ

เราได้รับการสนับสนุนอย่างอบอุ่นจากทีมงานที่ Marshall
Cavendish และ Times Publishing Group ตลอดจนสำนักพิมพ์
ทั่วโลกของเรา ขอแสดงความขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับเมลวิน นีโอ,
จานีน กามิลลา, นอร์แมน ฮุสเซน และไมเคิล สปีลลิง

ผมขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อนฝูงที่ยืนหยัดเคียงข้างผม
ไม่ว่าจะยามสุขหรือยามทุกข์ ในช่วงที่ทำงานหนักและเครียด นิสัย
เก็บตัวของผมอาจสร้างภาพจำผิด ๆ ว่าผมไม่ให้ความสำคัญกับ
พวกคุณ น่าเสียดายที่ช่วงเวลาเหล่านั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้งและยาวนาน
กว่าที่ควรจะเป็น ผมขอยืนยันกับคุณว่าไม่เคยคิดเช่นนั้นเลยสักนิด
ขอขอบคุณเป็นพิเศษต่อน้องสาวของผม นักเขียนผู้มีพรสวรรค์
ซึ่งมีนิสัยเห็นอกเห็นใจคนอื่นและมีความเข้มแข็งไม่แพ้กัน ทั้งยังเป็น
แบบอย่างของความดีงามโดยแท้จริง

ขอบคุณผู้ที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับผม ไม่ว่าจะป็นนักเรียน
ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่สอนให้ผมรู้จักการรับฟัง ครูบาอาจารย์

ที่กระตุ้นผมให้คิดอย่างมีวิจารณ์แทนที่จะคอยจ้องจับผิด สตรี และบุรุษในสายวิทยาศาสตร์ที่สมควรได้รับการยกย่องและยอมรับในระดับมากกว่าที่เป็นอยู่ (เวลาของพวกเขาจะมาถึงอย่างแน่นอน เพราะหากไม่มีพวกคุณ ทุกอย่างก็สูญเปล่า)

ริชาร์ด เฟตตี

สารบัญ

บทที่ 1

ความไม่แน่นอนที่เฉียบพลันและรุนแรง	1
พีระมิดแห่งความเหลื่อมล้ำ	32

บทที่ 2

จุดเปลี่ยนสำคัญของมนุษยชาติ	57
ความโกลาหลของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	88

บทที่ 3

มหาเศรษฐีแห่งโลกเทคโนโลยี	97
---------------------------	----

บทที่ 4

ลากันก่อนไหม อัดัม สมิธ	129
-------------------------	-----

บทที่ 5

สภาวะที่ดีที่สุดของมนุษยชาติ	203
------------------------------	-----

บทที่ 6

ส่งพวกเขามาให้ช้า มวลชนผู้อ่อนล้า ยากไร้ และเบียดเสียด...	239
---	-----

บทที่ 1

ความไม่แน่นอนที่เฉียบพลันและรุนแรง

*“จุดประสงค์ของรัฐบาลคือการทำให้ประชาชนของประเทศ
มีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยและมีความสุข รัฐบาลมีอยู่เพื่อผลประโยชน์
ของประชาชน ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของผู้ปกครอง”*
— ทอมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson)

ใช้เวลาเพียง 21 วันในการทำให้เศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกตกอยู่ในสภาพย่อยยับ นับจากวันที่ 20 มกราคม 2020 เมื่อผู้ป่วยโควิด-19¹ รายแรกถูกตรวจพบว่าติดโรคในซีแอตเทิล จนถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ เราได้เห็นช่วงเวลาที่เป็นจุดเริ่มต้นของตลาดหุ้นสหรัฐอเมริกาซึ่งทรุดตัวลงเลวร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ กวาดมูลค่าของตลาดหายวับไปมากกว่า 1 ใน 3 ก่อนที่มันจะสิ้นสุดทั้งหมดนี้เกิดจากไวรัสที่มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางเพียง 0.125 ไมครอนหรือ 125 นาโนเมตร เมื่อเทียบกันแล้วเส้นผมของมนุษย์เส้นเดียวยังมีขนาดใหญ่กว่า “ศัตรูที่ซ่อนเร้น” อย่าง SARS-CoV-2 ถึง 400 เท่า

ก่อนสิ้นสุดเดือนพฤษภาคม ปี 2020 ชาวอเมริกัน 1 ใน 4 ได้ยื่นขอรับสวัสดิการว่างงาน ส่งผลให้ยอดรวมผู้ว่างงานสูงเกิน 40 ล้านคน ก่อนเกิดวิกฤตการณ์ไวรัสโคโรนา สหรัฐอเมริกาไม่เคยบันทึกผู้ขอรับสิทธิ์ว่างงาน 1 ล้านคนในสัปดาห์เดียวมาก่อนเลย แต่เมื่อถึงการเลือกตั้งสหรัฐฯปี 2020 เรามีคนว่างงานใหม่โดยเฉลี่ย 1 ล้านคนในแต่ละสัปดาห์ ติดต่อกันเป็นเวลา 6 เดือน (ยอดการยื่นคำร้องพุ่งสูงเกิน 2 ล้านครั้งในสองสัปดาห์สุดท้ายของเดือนพฤษภาคม) องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization: ILO) คาดการณ์ว่าเมื่อสิ้นสุดไตรมาสที่ 2 งานอย่างน้อย 195 ล้านตำแหน่งทั่วโลกจะถูกกำจัดออกไปรวมถึงร้อยละ 6.7 ของชั่วโมงการทำงานทั้งหมด แต่ผลกระทบเชิงลบเหล่านี้ไม่ได้ถูกกระจายออกไปอย่างเท่าเทียมกันทั่วทั้งชนชั้นทางเศรษฐกิจ

ในสหราชอาณาจักร การเสียชีวิตจากสถานการณ์โควิด-19 ในพื้นที่ด้อยโอกาสส่วนใหญ่มีมากกว่า 2 เท่าของการเสียชีวิตในย่านที่ร่ำรวยที่สุด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ) เจอโรม พาวเวลล์ (Jerome Powell) ประธานธนาคารกลางของสหรัฐฯในขณะนั้นกล่าวในสุนทรพจน์เมื่อเดือนพฤษภาคมว่า ร้อยละ 40 ของครัวเรือนที่มีรายได้น้อยกว่า 40,000 เหรียญสหรัฐต่อปี สูญเสียงานอย่างน้อยหนึ่งตำแหน่งในครัวเรือนระหว่างเดือนมีนาคม ปี 2020 ในงานวิจัยที่อิงจากการคาดการณ์สูญเสียงานและค่าแรง โครงการความมั่นคงทางการเงินของสถาบัน Aspen และโครงการปกป้องการขับไล่ผู้เช่าช่วงโควิด-19 สรุปว่า ผู้เช่า 19-23 ล้านรายในสหรัฐอเมริกามีความเสี่ยงที่จะถูกขับไล่จนถึงสิ้นปี 2020 คิดเป็นร้อยละ 21 ของครัวเรือนของผู้เช่า ในทำนองเดียวกัน บริษัท Amherst Capital ซึ่งเป็นบริษัทลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ประมาณการในเดือนมิถุนายน ปี 2020 ว่า 28 ล้านครัวเรือน (64 ล้านคน) เสี่ยงที่จะถูกขับไล่เนื่องจากสถานการณ์โควิด-19

จนถึงเดือนพฤศจิกายน ปี 2020 ร้านอาหารในนิวยอร์กร้อยละ 88 ไม่สามารถจ่ายค่าเช่าได้ แม้ว่าจะมีการเปิดตัววัคซีนแล้ว แต่ผลกระทบทางเศรษฐกิจเหล่านี้จะยังมีอยู่ต่อไปอีกนาน

กรมอนามัยแห่งนครนิวยอร์กได้ประกาศในช่วงวิกฤตว่า คนอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันและลาตินมีแนวโน้มเสียชีวิตจากไวรัสสูงกว่าคนผิวขาวที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้มากกว่า 2 เท่า ถ้อยแถลงนี้ไม่ได้กล่าวถึงพันธุกรรม แต่กล่าวถึงความแตกต่างด้านสาธารณสุขระหว่างกลุ่มคนที่ยากจนที่สุดกับกลุ่มที่ร่ำรวยกว่าในสังคม

ความล้มเหลวในตลาด

มีเหตุผลให้โต้แย้งได้ว่าสถานการณ์โควิด-19 ไม่ใช่ความล้มเหลวของวิทยาศาสตร์การแพทย์มากเท่าไร แต่เป็นความล้มเหลวของตลาดเสรีและธรรมาภิบาล เมื่อทุกสิ่งเท่าเทียมกัน สหรัฐอเมริกาสามารถจัดหาเครื่องช่วยหายใจ ยาต้านไวรัส และยาอื่นๆ มาเก็บสะสมไว้ได้เพียงพออย่างง่ายดายเพื่อรองรับการระบาดใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่กลับไม่ทำตลาดเสรีไม่สามารถตอบสนองได้เร็วพอ ตลาดการดูแลสุขภาพที่มีประสิทธิภาพไม่อาจเกิดขึ้นได้ภายในระยะเวลาไม่กี่สัปดาห์สำหรับโรคที่ปรากฏขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุและส่งผลกระทบต่อคนนับล้านพร้อมกัน ระบบสาธารณสุขของสหรัฐฯใช้เป็นตัวอย่างของรูปแบบตลาดเสรี แต่สถานการณ์โควิด-19 แสดงให้เห็นว่ามันไม่ใช่ตลาดที่ยุติธรรมและเสมอภาคสำหรับชาวอเมริกันทุกคนที่กำลังเผชิญกับโรคที่ไม่ได้ตรวจสอบยอดเงินในธนาคารก่อนแพร่เชื้อให้กับคุณ มันแสดงให้เห็นว่า ตลาดเสรีโดยเนื้อแท้ไม่มีตัวชี้วัดหลักสำหรับประโยชน์ของสาธารณชนหรือสังคมโดยรวมเลย ไม่ใช่ช่วงที่ตลาดหุ้นพุ่งสูง ในขณะที่จำนวนผู้เสียชีวิตต่อวัน

เพิ่มขึ้นจนแซงหน้าจำนวนผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์ 9/11 โดยมีธุรกิจปิดตัวลงมากกว่า 100,000 รายและประชาชนอย่างน้อย 30 ล้านคนต้องพึ่งพาสวัสดิการการว่างงานและเงินกระตุ้นเศรษฐกิจเพื่อความอยู่รอด

เมื่อเราได้รับคำเตือนมานานกว่า 20 ปีเกี่ยวกับการระบาดใหญ่ที่อาจเกิดขึ้น ก็คงโต้แย้งได้ยากว่าการระบาดใหญ่เกิดขึ้นจากจินตนาการที่ลึ้มเหลว ในปี 2005 กระทรวงสาธารณสุขและบริการมนุษย์ ตลอดจนศูนย์ควบคุมและป้องกันโรค (Centers for Disease Control and Prevention: CDC) ของสหรัฐอเมริกาได้จัดทำแผนตอบสนองต่อการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่² ซึ่งคาดการณ์สถานการณ์การแพร่ระบาดแบบเดียวกับที่เราพบในสถานการณ์โควิด-19 ได้อย่างแม่นยำ เราไม่รู้ว่ามันจะเป็นโควิด-19 แต่เรารู้ว่าโรคระบาดกำลังจะเกิดขึ้น เพราะเหตุใด ก็เพราะว่าในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเป็นปกติ

*“แน่นอนอยู่แล้ว สิ่งที่ถูกคนถามคือ ในโลกแห่งการป้องกันทางชีวภาพ
อะไรทำให้คุณนอนไม่หลับตอนกลางคืนมากที่สุด’
แน่นอนว่าเป็นไข้หวัดใหญ่ระบาด ผมคิดว่าทุกคนในห้องนี้
ก็คงรู้สึกกังวลแบบนั้นเหมือนกัน”*

— อเล็กซ์ อาซาร์ (Alex Azar) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข
และบริการมนุษย์ในการประชุมสุดยอด BioDefense แห่งชาติ
(17 เมษายน 2018)³

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) ยังได้วางแผนรับมือการระบาดของไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์สเปนด้วยอย่างน้อยนับตั้งแต่ปี 2004 (ดู WHO Pandemic Preparedness⁴)

เมื่อมีแรงกดดันเข้ามา การดำเนินการตามแผนดังกล่าวก็เต็มไปด้วยปัญหาการเมืองระหว่างประเทศ การถกเถียงในทางวิทยาศาสตร์ การสื่อสารที่มีข้อบกพร่อง และการประสานงานที่ย่ำแย่ระหว่างเมือง รัฐ หน่วยงานรัฐบาลกลาง ประเทศ ชาติ และองค์กรพหุภาคี รัฐบาลที่เตรียมพร้อมและดำเนินการทันทีและเด็ดขาดก็ไม่รอดพ้นจากผลกระทบของไวรัสหรือผลกระทบทางเศรษฐกิจเช่นกัน นี่ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นแถลงการณ์ทางการเมือง ในความเป็นจริง นี่เป็นเวลา 100 ปีแล้ว นับตั้งแต่เกิดโรคระบาดใหญ่ครั้งล่าสุด และแม้ว่าจะใช้เวลาเตรียมการรับมือตลอดมา แต่โรคร้ายนี้ก็ยังทำให้เราตกอยู่ในความโกลาหลทั่วโลก ขณะที่หนังสือเล่มนี้กำลังจะพิมพ์ เรายังต้องใช้เวลาอีกหลายปีกว่าที่เราจะเข้าใจถึงผลกระทบในวงกว้างของสถานการณ์โควิด-19 และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่จำเป็นต่อการกลับสู่สภาวะปกติ

บิล เกตส์ (Bill Gates) กล่าวปาฐกถาอันลือลั่นบนเวที TED ในปี 2015 โดยสรุปถึงศักยภาพของการแพร่ระบาด เช่น ไวรัสโคโรนา ปี 2020 ซึ่งกระตุ้นให้เราทุกคนเพิ่มขีดความสามารถไปสู่การรับมือระดับโลกที่มีประสิทธิภาพ

เมื่อโรคโควิด-19 ระบาด ผู้คนคิดว่าการคาดการณ์ของเขาแปลกประหลาดเกินบรรยาย จนนักทฤษฎีสมคบคิดเชื่อว่าเขาได้สร้างไวรัสนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาพูดถูกและเพื่อหากำไรจากการผลิตวัคซีน ลองนึกภาพดูสิว่าคุณเป็นบิลและเมลินดา เกตส์ (Melinda Gates) ที่ใช้เงินหลายพันล้านเหรียญสหรัฐเพื่อบรรเทาความยากจนทั่วโลก และจัดการโรคอย่างโปลิโอได้สำเร็จ ถูกกล่าวหาว่าทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่พวกเขาจะได้ฝังไมโครชิปไว้ในวัคซีนป้องกันโควิด-19 ด้วยวิธีการบางอย่างเพื่อควบคุมสมองของคุณในอนาคตตั้งันหรือ ความจริงก็คือ เกตส์ไม่ได้รู้ล่วงหน้าก่อนใคร เช่นเดียวกับกลุ่มนักภูมิคุ้มกันวิทยาและนักระบาดวิทยาทั่วโลก เขารู้ว่าการระบาดใหญ่เป็นเพียงเรื่องของเวลา

มีการถกเถียงกันอย่างดุเดือดถึงประสิทธิภาพของการล็อกดาวน์เกี่ยวกับแนวทางที่ไม่ธรรมดาของสวีเดนและเหตุใดประเทศในเอเชียจึงทำได้ดีกว่าประเทศอย่างสหรัฐอเมริกามาก ผู้ประท้วงทั่วโลกเดินขบวนเพื่อสนับสนุนการปลดการล็อกดาวน์ บุคลากรทางการแพทย์ในเมืองใหญ่ต่างจนปัญญาและถูกกักตุนจนถึงขีดจำกัดทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อฤดูหนาวปี 2020 - 2021 มาเยือนสหรัฐฯ จำนวนผู้ติดเชื้อที่พุ่งสูงขึ้นส่งผลให้การแพร่ระบาดของรุนแรงยิ่งขึ้น

สถานการณ์โควิด-19 แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้นในระบบการเมือง สังคม และเศรษฐกิจของเรา จะเกิดอะไรขึ้นหากเราประสบกับวิกฤตการณ์เลวร้ายยิ่งกว่านี้

การตอบสนองเบื้องต้น

การดำเนินการที่เกิดขึ้นโดยรัฐบาลบางประเทศแสดงให้เห็นประโยชน์ที่ชัดเจนจากการชะลอผลกระทบของไวรัสโคโรนาในระยะแรกของการแพร่ระบาด ถึงแม้ว่ารัฐบาลอื่นๆ มักปฏิเสธกลยุทธ์เหล่านี้ก็ตาม ในไต้หวัน ผู้ที่เดินทางมาจากผู้อื่นจะต้องได้รับการตรวจสอบสุขภาพเพื่อคัดกรองก่อนจะได้รับการยืนยันว่ามีการแพร่เชื้อจากคนสู่คนด้วยซ้ำ ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2020 ฮองกง ไต้หวัน และสิงคโปร์ได้บังคับใช้ข้อจำกัดการเดินทางสำหรับผู้โดยสารที่เดินทางมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ ถึงแม้ว่าในตอนแรกองค์การอนามัยโลกจะยืนยัน (ด้วยความผิดพลาด) ว่าข้อจำกัดดังกล่าวไม่จำเป็นก็ตาม

หลังจากรอคาร์สในปี 2003 ไต้หวันได้จัดตั้งศูนย์บัญชาการกลางขึ้นเพื่อรับมือกับโรคระบาด ในวันที่ 20 มกราคม 2020 มีการประสานงานการตอบสนองของรัฐบาลต่อไวรัสโคโรนา ศูนย์บัญชาการกลาง

ได้รวบรวมรายการ “หัวข้อที่ต้องดำเนินการ” จำนวน 124 รายการ ประกอบด้วย การควบคุมชายแดน นโยบายสำหรับโรงเรียนและที่ทำงาน แผนการสื่อสารสาธารณะ และการประเมินทรัพยากรของโรงพยาบาล⁵

เมื่อวันที่ 20 มกราคม ศูนย์ CDC ของไต้หวันประกาศว่ารัฐบาลมีคลังหน้ากากอนามัยทางการแพทย์จำนวน 44 ล้านชิ้น หน้ากากอนามัย N95 จำนวน 1.9 ล้านชิ้น และห้องควบคุมแรงดันลบจำนวน 1,100 ห้อง รองประธานาธิบดีไต้หวันในขณะนั้นบังเอิญเป็นนักกระโดดวิยาที่มีชื่อเสียง เขาบรรยายสรุปอย่างสม่ำเสมอ โดยแสดงให้เห็นว่าประชาชนควรสวมหน้ากากอนามัยเมื่อใด ความสำคัญของการล้างมือ และอธิบายว่าการกักตุนหน้ากากอนามัยทำให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขแนวหน้าไม่อาจเข้าถึงอุปกรณ์ที่จำเป็นได้ มันดูเหมือนเป็นแนวทางที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมาในปัจจุบัน แต่ไม่ใช่เรื่องปกติในระยะแรกในช่วงครึ่งแรกของปี 2021 ไต้หวันมีผู้เสียชีวิตเพียง 187 ราย

ในสิงคโปร์ ทุกคนที่มีอาการคล้ายไข้หวัดใหญ่ หวัดธรรมดา หรือมีไข้ จะได้รับการตรวจหาไวรัสโคโรนาทันที รัฐบาลลงโฆษณาแบบเต็มหน้าในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น โทรทัศน์ และโฆษณาวิทยุ ชักชวนคนให้อยู่บ้านหากป่วย ย้อนกลับไปในปี 2003 ผลจากโรคซาร์ส สิงคโปร์ได้สร้างคณะทำงานเฉพาะกิจในหน่วยงานรัฐบาลหลายแห่ง เพื่อประสานงานด้านการแทรกแซงและการสื่อสารข้อความระหว่างเกิดโรคระบาดในอนาคต หน่วยงานเฉพาะกิจนี้ได้รับการทดสอบในปี 2009 ระหว่างการแพร่ระบาดของไวรัส H1N1 และอีกครั้งในปี 2016 ระหว่างการระบาดของไวรัสซิกา หน่วยงานนี้ถูกจัดตั้งขึ้นใหม่ในเดือนมกราคม ปี 2020 เพื่อรับมือกับเชื้อไวรัส SARS-CoV-2 สิงคโปร์ได้จัดตั้งคลินิกตรวจมากกว่า 1,000 แห่งในช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์ทั่วทั้งรัฐ เกาะแมนแฮตตันในนิวยอร์กมีขนาด 1 ใน 10 ของสิงคโปร์ แต่เมื่อถึงเดือนมิถุนายน ปี 2020 พวกเขามีศูนย์ทดสอบ

เพียง 100 แห่ง และในช่วงกลางเดือนเมษายนมีเพียง 9 แห่งเท่านั้น ซึ่งสิงคโปร์มีผู้เสียชีวิต 33 ราย

ฮ่องกงเป็นเมืองที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการระบาด ของโรคซาร์สในปี 2003 เราสองคนอาศัยอยู่ในฮ่องกงช่วงที่เกิด โรคซาร์สและได้เห็นการเปลี่ยนแปลงด้วยตัวเอง ตามตรอกซอกซอย แสงสลัวที่มีชยะกองพะเนินถูกเก็บกวาดจนสะอาด พลเมืองทุกคน สวมหน้ากากอนามัยเมื่อออกไปในที่สาธารณะ ทุกท่าเรือ ทุกอาคาร ทุกห้างสรรพสินค้าใหญ่ และทุกอาคารใหญ่ มีเทคโนโลยีถ่ายภาพ ความร้อนและเซนเซอร์อุณหภูมิติดตั้งอยู่ หากคุณมีไข้ คุณจะถูก ส่งตัวกลับบ้านหรือส่งต่อไปโรงพยาบาล เมื่อคุณกลับถึงบ้าน คุณถอด รองเท้านอกบ้าน เมื่อเข้าไปข้างในแล้ว ให้ล้างมือก่อนสัมผัสสิ่งอื่นใด คุณเปลี่ยนเสื้อผ้าและเอาไปซัก รัฐบาลฮ่องกงออกคำสั่งให้อยู่บ้าน เมื่อวันที่ 28 มกราคม นิวยอร์กไม่ทำเช่นนั้นจนกระทั่งวันที่ 20 มีนาคม สหราชอาณาจักรทำในวันที่ 23 มีนาคม ซึ่งฮ่องกงมีผู้เสียชีวิตเพียง 200 ราย

ระเบียบวินัยและการปฏิบัติตามกฎเมื่อเผชิญกับไวรัสโคโรนา ในระดับนี้มักพบเห็นได้ยากในโลกตะวันตก ในอิตาลี นายกเทศมนตรี ของเมืองที่ได้รับผลกระทบต้องขู่ว่าจะไปเยี่ยมบ้านที่จัดงานฉลอง สำเร็จการศึกษาพร้อมกับเครื่องฟนไฟเพื่อสลายการชุมนุม ในสหรัฐอเมริกา รัฐแคนซัส มิชิแกน นอร์ทแคโรไลนา โอไฮโอ และฟลอริดา ล้วนเห็นการประท้วงบนท้องถนนเพื่อต่อต้านคำสั่งให้อยู่แต่ในบ้าน โดยมีผู้คนจำนวนมากปฏิเสธข้อบังคับและไม่ยอมสวมหน้ากากอนามัย เด็ดขาด ที่ไมแอมีบีช แคนคูน และนิวยอร์กซิตี มีผู้เข้าร่วมงานปาร์ตี้ ฉลองปิดเทอมต้นฤดูใบไม้ผลิและงานมาร์ติกราส์ (Mardi Gras) เบรดี สลูดอร์ (Brady Sluder) นักศึกษาวัย 22 ปีจากมิลฟอร์ด รัฐโอไฮโอ ประกาศว่า “ถ้าจะติดก็ติดไป...ยังไงซะ ผมจะไม่ยอมหยุด

ไปปาร์ตี้หรือกั ผมรอออยู่ เรารอช่วงปิดเทอมที่ไม่แอมมีมาตั้งนานแล้ว เราวางแผนเที่ยวคราวนี้มาตั้งแต่สองเดือนที่แล้ว สองหรือสามเดือน ไม่น่าใจ เราแค่มาที่นี่เพื่อสนุกให้สุดเหวี่ยง”⁶

ภายในสองสัปดาห์ของช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ นักเรียนหลายร้อยคนทั่วประเทศที่เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวก็ติดเชื้อไวรัสโคโรนาหนึ่งสัปดาห์ต่อมา มีผู้เสียชีวิตหลายสิบคน ในรัฐลุยเซียนา เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นคิดว่าความเสี่ยงต่อการติดเชื้อยังอยู่ในระดับต่ำ หนึ่งเดือนหลังจากเทศกาลมาร์ดิกราส์ มีผู้ป่วยที่ได้รับการยืนยันแล้ว 6,000 ราย เฉพาะในเขตออร์ลีอันส์เพียงแห่งเดียว และมีผู้เสียชีวิตเกือบ 400 ราย ประธานาธิบดีทรัมป์ยังคงผลักดันการชุมนุมทางการเมืองต่อไป มีคนบอกว่าเขาอาจเป็นสาเหตุที่มีผู้ติดเชื้อราว 30,000 รายและผู้เสียชีวิต 700 ราย⁷ โรงเรียนสุขอนามัยและเวชศาสตร์เขตร้อนแห่งลอนดอน (The London School of Hygiene and Tropical Medicine) รวบรวมรายชื่อเหตุการณ์การแพร่กระจายเชื้อในวงกว้างทั่วโลกและพบว่าผู้ติดเชื้อรายละ 20 เป็นสาเหตุให้เกิดผู้ป่วยไวรัสโคโรนาร้อยละ 80 ทั่วโลก เนื่องจากเพิกเฉยต่อการเว้นระยะห่างทางสังคมและการสวมหน้ากากอนามัยเมื่อเข้าร่วมกิจกรรม จนถึงทุกวันนี้ คุณจะยังพบกับชาวอเมริกันไม่น้อยที่อ้างว่าหน้ากากอนามัยไม่ได้ผลและการชัตดาวน์เศรษฐกิจกระทบต่อสิทธิของตัวเองหรือผิดกฎหมายด้วยซ้ำ การที่ศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคแห่งชาติสหรัฐอเมริกาส่งสัญญาณไม่ชัดเจนในตอนแรกยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง เนื่องจากการขาดแคลนอุปกรณ์ทางการแพทย์

ในเดือนธันวาคม ปี 2020 สหรัฐอเมริกาคิดเป็นเพียงร้อยละ 4 ของประชากรโลก แต่กลับมีผู้ติดเชื้อโควิด-19 มากกว่าร้อยละ 25 ของโลก⁸ ตัวเลขเหล่านี้ดูไม่น่าเชื่อเลย เศรษฐกิจที่ก้าวหน้าที่สุดในโลกตอบสนองชั้นพื้นฐานผิดพลาดขนาดนี้ได้อย่างไร

(62 ไมล์) ในเมืองเวนิส คลองต่างๆ ไส้มาจนคุณสามารถมองเห็นปลาว่ายอยู่ที่ก้นคลอง ซึ่งเป็นสิ่งที่พบเห็นครั้งสุดท้ายเมื่อเกือบหนึ่งศตวรรษที่แล้ว แต่ใกล้สูญพันธุ์ในบราซิลถูกพบวางไข่บนชายหาดที่ปกติมีผู้คนคลาคล่ำ

ในระดับโลก นับเป็นเวลา 100 ปีแล้วตั้งแต่เกิดการระบาดใหญ่ทั่วโลกครั้งล่าสุด กล่าวคือการระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่ H1N1 ในปี 1918 - 1919 หรือที่มักเรียกกันว่าไข้หวัดใหญ่สเปน ในตอนนั้นเราได้ถกเถียงกันถึงการระบาดใหญ่ในอนาคตและได้เตรียมพร้อมรับมือไว้แล้วโดยใช้เงินหลายพันล้านเหรียญสหรัฐเพื่อเตรียมการ ทว่าเมื่อเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 เรากลับละทิ้งทั้งหมดที่เตรียมการมาเพราะอะไร

ในช่วงเวลาที่เราเผชิญกับความขัดแย้งทางเศรษฐกิจรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์อยู่แล้ว สถานการณ์ไวรัสโคโรนากลับยิ่งตอกย้ำความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจให้รุนแรงจนยากเกินรับไหว แม้ว่าโลกเรามีเศรษฐกิจที่ร่ำรวยที่สุดเท่าที่มนุษยชาติเคยพบเห็นและอยู่ในช่วงเวลาที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างเหลือเชื่อ แต่ทำไมเรายังไม่สามารถแก้ไขปัญหาวางไวรัสโคโรนาได้ เรากำลังดีขึ้นหรือแย่ลงกันแน่

รูปที่ 1 : ระดับไนโตรเจนไดออกไซด์ในทวีปยุโรประหว่างการกักกันไวรัสโคโรนา (ที่มาของรูปภาพ : KNMI/ESA Copernicus)

ในฐานะเผ่าพันธุ์ คุณคิดว่าภัยคุกคามต่อเพื่อนมนุษย์จะทำให้เกิดการสนับสนุนอย่างเป็นรูปธรรมในการดำเนินการระดับโลกเพื่อต่อสู้กับการแพร่กระจายของไวรัส เพื่อขจัดความยากจนหรือลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศบนโลก ทว่าจนถึงบัดนี้ เรายังไม่ได้ดำเนินการร่วมกันเพื่อลดความเสี่ยงเหล่านั้นเลย อันที่จริงแล้ว ในหลายกรณี เราหาข้อตกลงร่วมกันไม่ได้ด้วยซ้ำว่าปัญหาเหล่านี้มีจริงหรือไม่ ไม่ต้องพูดถึงการกำหนดนโยบายที่มีความหมายเพื่อจะนำไปสู่การดำเนินการแก้ไขปัญหา

เราถกเถียงกันถึงเรื่องการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนและเป้าหมายการปล่อยมลพิษที่สมเหตุสมผลสำหรับเศรษฐกิจของเรา ในขณะที่ระดับน้ำทะเลเพิ่มขึ้นอย่างน้อย 60 เซนติเมตร (2 ฟุต) และอุณหภูมิที่เพิ่มขึ้น 2 องศาเซลเซียสก็เป็นไปได้สูงในปี 2050 แม้ว่าเราจะลดการปล่อยมลพิษให้เป็นศูนย์ในทันทีก็ตาม

เราได้รู้มาเป็นร้อยปีแล้วว่ามนุษย์ทำลายสิ่งแวดล้อม และ

การทำเช่นนั้นอาจลดคุณภาพของอากาศและน้ำพร้อมทั้งส่งผลกระทบต่อที่ลำตัวยิ่งกว่านั้นอีกมาก ทุกปีมีคน 7-8 ล้านคนเสียชีวิตจากมลภาวะมากกว่า 2 เท่าของการเสียชีวิตที่เกิดจากสถานการณ์โควิด-19 ทว่าเรายังแลกชีวิตมนุษย์กับผลกำไรจากเชื้อเพลิงฟอสซิลอยู่ดี เนื่องจากหลักฐานแสดงให้เห็นว่าความเสียหายนี้จะเปลี่ยนแปลงชายฝั่งทะเลอุตสาหกรรมและการเกษตรของเราอย่างถาวร รวมทั้งจะส่งผลให้เกิดการอพยพครั้งใหญ่และการขาดแคลนอาหาร เรายังคงถกเถียงกันเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการตอบสนองร่วมกันทั่วโลกในระดับเผ่าพันธุ์เพราะอะไร

วิสัยทัศน์หายไปไหน

วันนี้คน 1.6 พันล้านคนไม่มีที่อยู่อาศัยเพียงพอ ในสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่เกิดสถานการณ์โควิด-19 คาดว่าจำนวนคนไร้บ้านเพิ่มสูงขึ้นจนเกิน 2.5 ล้านคน ในขณะที่บ้านมากกว่า 17 ล้านหลังในสหรัฐฯ ยังว่างเปล่า ประชากรโลกมากกว่าร้อยละ 10 เผชิญกับความหิวโหยและความวิตกกังวลเนื่องจากความมั่นคงทางอาหารตกต่ำลงมากในช่วงที่มีไวรัสโคโรนา ในยุคทอง สหรัฐฯสูญเสียผลผลิตอาหารถึงร้อยละ 40 ทุกปี คิดเป็นจำนวนมหาศาลกว่า 63 ล้านตัน แต่สหรัฐฯเพียงประเทศเดียวยังมีประชากรถึง 38 ล้านคนที่เผชิญกับความหิวโหยเป็นประจำทุกปี ส่วนทั่วโลก การกวาดซื้อสินค้าอย่างตื่นตระหนกในร้านขายของชำและซูเปอร์มาร์เก็ตส่งผลให้ปัญหาขยะอาหารทวีความรุนแรง เนื่องจากผู้คนพบว่าพวกเขาไม่สามารถบริโภคอาหารที่กักตุนไว้ทั้งหมดตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นของวิกฤตไวรัสโคโรนา และการมีกระดาดชำระเหลือใช้ก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากมายเช่นกัน

วิกฤตที่ค่อย ๆ ปรากฏทั่วโลกในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา มอบโอกาสสำคัญให้พวกเราได้สำรวจตรวจสอบตัวเองและคิดทบทวนเกี่ยวกับระบบที่ทำให้เราล้มเหลวและน่าจะเป็นเช่นนั้นอีกครั้ง เราจะพยายามกลับสู่ภาวะปกติหรือไม่ หรือเราพร้อมจะสร้าง “ความปกติใหม่” (New Normal) ที่เหมาะสมกับอนาคตของทุกคนแล้วหรือยัง

หลังจากการเสียชีวิตของจอร์จ ฟลอยด์ (George Floyd) อาห์หมัด อาร์เบอร์ (Ahmaud Arbery) และบรีออนนา เทย์เลอร์ (Breonna Taylor) ผู้ประท้วงหลายหมื่นคนออกมาเดินขบวนตามท้องถนนในเมืองต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา 25 เมืองใน 16 รัฐ⁹ ประกาศให้ผู้คนอยู่แต่ในเคหสถาน เนื่องจากการประท้วงเหล่านั้นกลายเป็นจลาจล สำหรับชายหนุ่มชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันที่ปัจจุบันอาศัยอยู่ในสหรัฐฯ สาเหตุการเสียชีวิตอันดับที่ 6 คือ ความรุนแรงโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ¹⁰ การประท้วงทั่วสหรัฐฯ เหล่านี้ส่งผลให้ตำรวจ กองกำลังพิทักษ์ชาติ หน่วยสืบราชการลับ และกองกำลังติดอาวุธเอกชนนอกระบบต่อต้านประชาชนกลุ่มหนึ่ง ที่โกรธแค้น ผิดหวัง และหมดศรัทธา ซึ่งวิงวอนต่อรัฐบาลให้จัดการกับปัญหาการเหยียดเชื้อชาติและความอยุติธรรมอย่างเป็นระบบเสียที่นั่นเป็นวาทกรรมทางสังคมที่มีเหตุผล แต่การประท้วงต่อความอยุติธรรมและความเหลื่อมล้ำได้เพิ่มความถี่ขึ้นอย่างต่อเนื่องมานานหลายปีแล้ว ในตอนนี้ แม้กระทั่งก่อนการตอบโต้ต่อการกระทำของตำรวจด้วยซ้ำแล้วคุณจะได้เรียนรู้ในบทต่อไป การประท้วงทั่วโลกเพิ่มขนาดและความถี่ขึ้นตามลำดับความสำคัญ แสดงให้เห็นถึงความผิดปกติของการปฏิบัติหน้าที่พื้นฐานในสังคมของเรา

ในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของเดือนตุลาคม ปี 2019 รัฐบาลเลบานอนและอิรักลาออกจากตำแหน่งเมื่อเผชิญกับการประท้วงอย่างไม่หยุดยั้ง หนึ่งสัปดาห์ต่อมา รัฐบาลโบลิเวียก็ทำแบบเดียวกัน ในช่วง

12 เดือนที่ผ่านมา ผู้นำของประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร อิตาลี ฝรั่งเศส อินโดนีเซีย เนเธอร์แลนด์ เปรู เติชชีเรีย อิสราเอล และรัสเซีย ต่างเผชิญกับการประท้วงทางการเมือง ตั้งแต่หลายหมื่นคนจนถึงมากกว่าหนึ่งล้านคน ในวันที่ 19 และ 20 กันยายน 2019 มีผู้ประท้วง 6 ล้านคนจาก 185 ประเทศเข้าร่วมการประท้วงระดับโลกครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่เคยมีมา โดยเป็นการประท้วงเรื่องที่ไม่ลงมือจัดการกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ในวันที่ 6 มกราคม 2021 ผู้สนับสนุนทรัมป์ราว 30,000 คน¹¹ ได้บุกจู่โจมอาคารรัฐสภาสหรัฐอเมริกาและพื้นที่โดยรอบเพื่อเรียกร้องให้ล้มผลการเลือกตั้งของสหรัฐฯ

เมื่อมองภาพรวมแล้ว คุณอาจโต้แย้งได้อย่างหนักแน่นว่าระบอบประชาธิปไตยและระบบทุนนิยมสมัยใหม่กำลังล้มเหลวต่อมนุษยชาติ และสิ่งมีชีวิตทุกสายพันธุ์ที่เราอาศัยอยู่ร่วมกันบนโลกใบนี้

ไวรัสโคโรนาได้ส่งผลกระทบต่อประชาชนที่ทำงานทั่วโลกรุนแรงกว่าผู้มียาได้สูง เมื่อมีการชัตดาวน์ สูญเสียรายได้ และเข้าถึงตลาดหุ้นที่กำลังเฟื่องฟูได้เพียงน้อยนิด ภาพของความเป็นจริงทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันสองแบบจึงเป็นเรื่องที่มองข้ามได้ยาก

เมื่อไวรัสตอกย้ำความเหลื่อมล้ำ

ในปัจจุบัน คนส่วนใหญ่บนโลกเผชิญกับความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจและสังคมในยุคที่มนุษยชาติมั่งคั่งและก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ ในทางสถิติ เมื่อพิจารณาจากตัวชี้วัดส่วนใหญ่ นี่ถือเป็นยุคทองในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่จะดำรงชีวิตอยู่เลยก็ว่าได้ โดยมีระดับความยากจน ความอดอยาก อัตราการตายของทารก

และโรคภัยไข้เจ็บต่ำที่สุด ตลอดจนอายุขัยที่ยืนยาวขึ้น ความมั่งคั่ง และระดับการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น

น่าแปลกที่ประชากรยากจนชั้นแค้นที่สุดกลับอาศัยอยู่ในประเทศ ประชาธิปไตยที่ร่ำรวยที่สุด รวบรวมว่าพวกเขาถูกผลักเข้าสู่ยุคกลาง สมัยใหม่ ซึ่งเจ้าของที่ดินในระบบศักดินาและชนชั้นสูงทางการเมือง ได้ปล้นศักยภาพทางเศรษฐกิจที่เคยจินตนาการไว้ไปจากพวกเขา ไวรัสโคโรนาทำให้ผลกระทบเหล่านี้รุนแรงขึ้น โดยประชาชนที่ยากจน และชนชั้นกลางได้รับผลกระทบจากไวรัสนี้รุนแรงกว่า

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มชนชั้นสูงที่เรียกว่า “ร่ำรวย” ร้อยละ 1 กับร้อยละ 99 ที่เหลือนั้นมีมากที่สุดในประเทศประชาธิปไตยที่มั่งคั่ง เช่นสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร มีเพียงไม่กี่แห่งที่การกระจาย ความมั่งคั่งอย่างไม่ได้สัดส่วนนี้เห็นได้ชัดเจนกว่าในซิลิคอนแวลลีย์เอง ด้วยซ้ำ รายได้เฉลี่ยในแคลิฟอร์เนียไม่เปลี่ยนแปลงเลยในรอบ 25 ปี แต่ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ราคาที่อยู่อาศัยสูงขึ้นร้อยละ 187 การศึกษา ล่าสุดจากแอปที่ใช้คุยกันในที่ทำงานชื่อ Blind แสดงให้เห็นว่าคนทำงาน ด้านเทคโนโลยีที่มีรายได้หกหลักร้อยละ 70 ยังคงไม่สามารถซื้อบ้าน หรืออพาร์ทเมนต์ในย่านเบย์แอเรียของแซนฟรานซิสโกได้

น่าขันที่ตลาดอสังหาริมทรัพย์ในแซนฟรานซิสโกได้รับผลกระทบ อย่างหนักจากสถานการณ์โควิด-19 แต่ไม่ใช่เพราะภาวะเศรษฐกิจ ถดถอย “การเปลี่ยนแปลงนโยบายการทำงานจากที่บ้านของผู้เล่น เช่น กูเกิล เฟซบุ๊ก (Facebook) เอกซ์ (X) และแอปเปิล (Apple) ส่งผลให้คนทำงานด้านเทคโนโลยีจำนวนมากต้องมองหาที่อยู่อาศัย นอกเบย์แอเรีย ทำให้แนวโน้มความต้องการที่เกิดขึ้นมานานกว่า สองทศวรรษเปลี่ยนแปลงไป¹²

อดีตสอนเราว่าความเหลื่อมล้ำในระดับนี้ไม่อาจปล่อยผ่านไปได้ การเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมไม่ได้เกิดขึ้นจากการโต้แย้ง

ทางปัญญาหรือการเมือง แต่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรุนแรง เมื่อเราพิจารณาถึงปัจจัยขับเคลื่อนเบื้องหลังการขึ้นมา มีอิทธิพลของทรัมป์, เบริกซิทⁱⁱ (Brexit), บอริส จอห์นสัน (Boris Johnson), โบลโซนาโร (Bolsonaro) และเลอแปน (Le Pen) สื่อกระแสหลักมักสะท้อนถึงความรู้สึกรู้สึกว่าชนบหรือ “วัฒนธรรม” ที่ยึดถือกันมาอย่างยาวนานกำลังถูกคุกคาม แต่อัตราของการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอาจกลายเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด

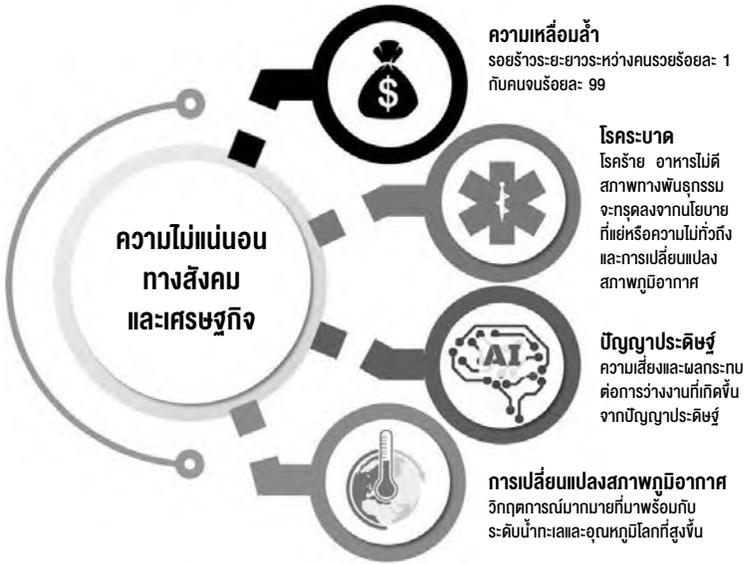
รายงาน Edelman Trust Barometer¹³ ซึ่งเผยแพร่ในปี 2019 รายงานว่าผู้คนทั่วโลกร้อยละ 47 คิดว่านวัตกรรมทางเทคโนโลยีกำลังเกิดขึ้นเร็วเกินไปและจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลเสียต่อ “คนอย่างฉัน” ผู้คนร้อยละ 59 เชื่อว่าพวกเขาไม่มีการฝึกอบรมและทักษะที่จำเป็นเพื่อปรับปรุงโอกาสในการจ้างงานของตนเอง และร้อยละ 55 คิดว่าระบบอัตโนมัติและนวัตกรรมอื่นๆ กำลังแย่งงานไป ปัจจัยความไม่แน่นอนที่กระตุ้นให้เกิดความเห็นต่าง การประท้วง และการโต้แย้งอย่างกว้างขวาง กำลังขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

หัวใจของหนังสือเล่มนี้คือการประเมินของเราที่ว่าปัจจัยกดดันหลัก 4 ประการกำลังมาบรรจบกันจนก่อให้เกิดความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงในระยะยาว ซึ่งจะยังคงคุกคามความสามัคคีทางสังคมต่อไป ปัจจัยกดดันเหล่านี้ไม่เพียงนำไปสู่การทบทวนแนวทางเศรษฐกิจศาสตร์และการเมืองแบบดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังเป็นยุคฟื้นฟูใหม่สำหรับมนุษยชาติอีกด้วย เราคิดว่านั่นเป็นการประกาศก้องอย่างยิ่งใหญ่

การต่อต้านจากทั่วโลกต่อปัจจัยที่กระตุ้นความเหลื่อมล้ำ ซึ่งทวีความรุนแรงขึ้นจากความกังวลที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการว่างงานที่เกิดจาก

ⁱⁱ ย่อมาจาก British exit หมายถึง การถอนตัวของสหราชอาณาจักรออกจาก การเป็นสมาชิกสหภาพยุโรป

เทคโนโลยีและผลกระทบสะสมของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ จะหลอมรวมเป็นปฏิบัติการร่วมกันเพื่อพยายามบีบให้เราก้าวพ้นจากความโกลาหลนี้ การระบาดใหญ่เป็นเพียงวิกฤตชั่วคราวที่เพิ่มเข้ามา แต่ก็มีแนวโน้มว่าจะมีการระบาดใหญ่อื่นๆ ตามมาอีกมากเช่นกัน การเคลื่อนไหวในระดับโลกที่กำลังก่อตัวขึ้นนี้ นำโดยคนรุ่นใหม่ที่มีปฏิสัมพันธ์ ปัญญาความรู้ดั้งเดิม มีแนวความคิดเชิงอุดมการณ์ที่มุ่งเน้นการคิดแบบครอบคลุมมากขึ้น มีจิตสำนึกต่อสังคมสูงขึ้น และเชื่อว่าเทคโนโลยีสามารถนำมาประยุกต์ใช้แก้ไขปัญหายุ่งยากที่สุดในโลกได้ พวกเขาต้องการผลักดันเราให้ก้าวไปข้างหน้า ในขณะที่พวกเขาถวิลหาว่า เราเคลื่อนไหวเร็วเกินไปและหวนนึกถึงแต่วันวานที่ดี นี่เป็นสูตรสำเร็จของความขัดแย้งระหว่างคนหลายรุ่นอย่างไม่ต้องสงสัย แต่เมื่อนักการเมืองมีแนวโน้มสูงวัยขึ้นและคิดถึงอดีตมากขึ้น สิ่งนี้จึงกลายเป็นความขัดแย้งทางสังคมที่กว้างขึ้น

รูปที่ 2 : ปัจจัยกดดันหลักที่นำไปสู่ยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างพลิกผัน

เช่นเดียวกับในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรม การเมืองและเศรษฐกิจศาสตร์จะต้องปรับตัวเพื่ออนาคตที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าประชาธิปไตยแบบตะวันตกที่ยึดมั่นในทุนนิยมแบบเสรีนิยมสุดโต่งหรือลัทธิคอมมิวนิสต์ตามหลักการของมาร์กซิสต์ ย่อมไม่อาจนำพาความสามัคคีคืนมาได้เมื่อเผชิญหน้ากับพลังอันไม่อาจหยุดยั้งเหล่านี้ ระบบสังคมนิยมก็ไม่อาจแก้ไขปัญหายุ่งยากที่สุดได้ทั้งหมดเช่นกัน สังคมจึงจำเป็นต้องมีจิตสำนึกที่เป็นหนึ่งเดียวกันมากขึ้น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสามารถแก้ไขความท้าทายที่ยากที่สุดของเราได้ แต่ยังคงย้ำถึงความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกอีกด้วย

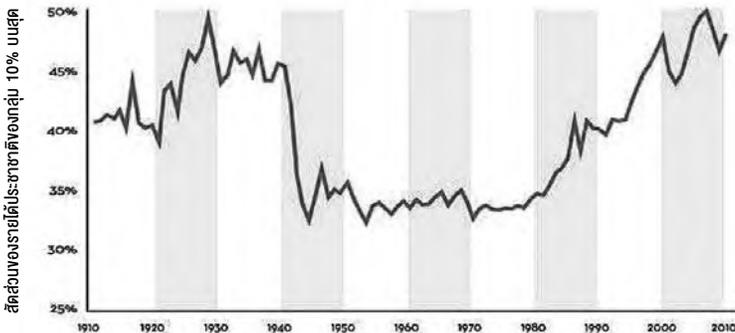
มนุษยชาติไม่เคยเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอนของโลกในระดับนี้มาก่อน

เจาะเวลาสู่อาคต

หากเรากำลังก้าวไปสู่อนาคตที่จะไม่ถูกต้องด้วยวิกฤตการณ์ระดับโลกที่หมุนเวียนเข้ามา อนาคตที่เราเห็นความขัดแย้งทางการเมืองและสังคมน้อยลง และมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจในวงกว้างมากขึ้น เราจำเป็นต้องจัดการกับปัญหาความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำจะถูกวัดในระดับชาติโดยใช้สิ่งที่เรียกว่าค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient) ซึ่งค่านี้เป็นตัวเลขระหว่าง 0 และ 1 โดยที่ 0 อาจแทนโลกที่ทุกคนมีรายได้เท่ากัน และ 1 คือการที่คนคนเดียวสร้างรายได้ทั้งหมด (ทุกคนที่เหลือไม่มีรายได้) ในสหรัฐอเมริกา สิ่งนี้บอกเล่าเรื่องราวที่ชัดเจน นั่นคือความเหลื่อมล้ำในปัจจุบันนี้ยังคงเหมือนกับตอนที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในช่วงทศวรรษ 1930 หรือบางทีอาจแย่กว่านั้น หากพิจารณาจากกำลังซื้อ

ความเหลื่อมล้ำของรายได้ในสหรัฐอเมริกา ปี 1910 - 2010

รูปที่ 3 : ค่าสัมประสิทธิ์จีนิในสหรัฐอเมริกา นับจากปี 1910 จนถึงปัจจุบัน เมื่อถึงปลายปี 2020 ค่าสัมประสิทธิ์จีนิโดยประมาณคือ 0.54 (สูงที่สุดในประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้)

ขณะที่ประเทศตะวันตกอื่น ๆ มากมายประสบปัญหาความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มสูงขึ้นในลักษณะเดียวกันในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา ระบบทุนนิยมสุดโต่งของสหรัฐอเมริกาก็มีข้อเสียเช่นกัน นักเศรษฐศาสตร์ทอมัส ปีกเกตตี (Thomas Piketty) ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขาชื่อ *Capital in the Twenty-First Century*ⁱⁱⁱ ว่าระดับความเหลื่อมล้ำในสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน “อาจสูงกว่าสังคมใด ๆ ในช่วงเวลาใด ๆ ในอดีต ไม่ว่าที่ใดในโลกก็ตาม” และนั่นคือช่วงก่อนที่การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนาจะทำให้ปัญหารุนแรงขึ้น

นักเขียนโจนาธาน เท็ปเปอร์ (Jonathan Tepper) และ เดนิส เฮิร์น (Denise Hearn) ให้เหตุผลในหนังสือของพวกเขาชื่อ *The Myth of Capitalism: Monopolies and the Death of Competition* ว่าความล้มเหลวของระบบทุนนิยมในสหรัฐอเมริกานั้นเป็นเพราะสหรัฐฯ ได้เปลี่ยนจากตลาดที่เปิดกว้างและมีการแข่งขันสูงไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่มีบริษัททรงอำนาจเพียงไม่กี่รายครอบงำอุตสาหกรรมหลัก เช่น เทคโนโลยี การธนาคาร เกษษกรรม และพลังงาน การขาดการแข่งขันนี้ส่งผลให้กำไรมุ่งสู่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งลดการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจในวงกว้าง และก่อให้เกิดความไม่สมดุลมากมายดังที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน

หากปล่อยทิ้งไว้ ระบบทุนนิยมจะสามารถแก้ไขตัวเองได้หรือไม่ ระบบทุนนิยมสามารถแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทั่วโลก มอบความมั่นคงให้อีกครั้งเมื่อสังคมต้องการได้หรือไม่ ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่าระบบทุนนิยมไม่มีแรงจูงใจที่จะแก้ไขปัญหาลักษณะขนาดใหญ่ แรงผลักดันของระบบทุนนิยมคือการเติบโตทางเศรษฐกิจ ไม่ใช่นโยบายทางสังคม

ⁱⁱⁱ หนังสือแปลไทยชื่อ *ทุนนิยมในศตวรรษที่ 21* สำนักพิมพ์แสงดาว

ระบบทุนนิยมให้รางวัลแก่บริษัทและตลาดที่สร้างผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ แต่ไม่ได้ให้รางวัลในการแก้ไขปัญหาสังคมหรืออุทิศธุรกิจบางส่วนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ในการรายงานผลประกอบการรายไตรมาสและประจำปี แทบไม่เคยเห็นนักวิเคราะห์กดดันให้บริษัทรับผิดชอบ เนื่องจากธุรกิจเหล่านั้นเลือกผลกำไรมากกว่าความต้องการของสังคมในวงกว้าง ระบบทุนนิยมและตลาดหุ้นไม่มีเกณฑ์ชี้วัดที่กำหนดให้บริษัทต้องปฏิบัติตามหลักจริยธรรมและเพื่อประโยชน์สูงสุดของพลเมืองโดยรวม เว้นแต่ว่าเกณฑ์ชี้วัดเหล่านั้นจะถูกบัญญัติไว้ในกฎหมาย (ซึ่งมักเกิดขึ้นหลังมีการละเมิดอย่างชัดเจน) ถ้าธุรกิจเป็นเช่นนั้น เราคงไม่เห็นมะเร็งปอดจากบุหรี่ มลภาวะ และการปล่อยก๊าซคาร์บอนจากบริษัทพลังงานและเชื้อเพลิงฟอสซิล โรคอ้วนจากฟาสต์ฟู้ด คุณภาพต่ำ การล้มละลายทางการแพทย์อันเนื่องมาจากค่ารักษาพยาบาล และอื่น ๆ วิกฤตไวรัสโคโรนาเน้นย้ำว่าระบบสาธารณสุขที่เน้นกำไรเป็นสำคัญมีความเปราะบางอย่างเห็นได้ชัดเมื่อต้องเผชิญกับโรคระบาดทั่วโลก ประธานาธิบดีที่เข้ามาดำรงตำแหน่งเพียงสมัยเดียวสามารถทำให้แผนรับมือโรคระบาดใหญ่ซึ่งสหรัฐฯเตรียมการมาหลายสิบปีหยุดชะงัก

สำหรับผู้ที่โต้แย้งว่าระบบทุนนิยมจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้เมื่อเวลาผ่านไป ต้องให้เราเตือนจนถึงวิกฤตสภาพภูมิอากาศที่เราเผชิญอยู่ใหม่เนื่องจากตลาดไม่ได้แก้ไขปัญหาเหล่านั้นเมื่อ 40 - 50 ปีที่แล้ว หรือแค่ความไม่เท่าเทียมในการให้บริการทดสอบโรคโควิด-19 กับนักกีฬาที่มีอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา แต่ไม่มีบริการสำหรับผู้พักอาศัยและพนักงานในบ้านพักคนชรา นอกเหนือจากสภาพภูมิอากาศแล้ว นับตั้งแต่ทศวรรษ 1970 เราได้รู้ถึงผลกระทบที่มลพิษจากเชื้อเพลิงฟอสซิลมีต่อประชาชนทั่วไป เราสามารถเร่งพัฒนาเทคโนโลยีพลังงานสีเขียวได้ไม่ยากนัก แต่ดูเหมือนว่าตลาดยินดีแลกผลกำไรกับการสูญเสียชีวิตของคนเมืองไปแล้วปีละจากผลกระทบของมลพิษทางอากาศ

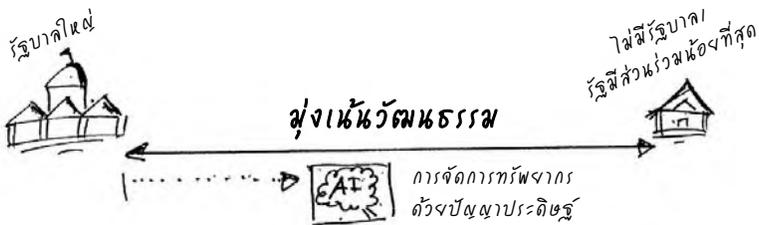
ความเห็นทางการเมืองแบบดั้งเดิมมักเสนอแนะว่าทุนนิยมเป็นส่วนสำคัญของระบบเศรษฐกิจที่รองรับสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล แต่ทุนนิยมล้มเหลวในการป้องกันวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ที่สุดที่เราเผชิญอยู่ ดังนั้นจึงทำให้เห็นชัดเจนว่าจำเป็นต้องมีความสมดุลที่ดีกว่านี้ระหว่างสิทธิส่วนบุคคลและผลประโยชน์ส่วนรวมเพื่อให้เศรษฐกิจขับเคลื่อนไปได้ในระยะยาวสำหรับประชาชนทุกคน ในแนวทางนี้การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความเหลื่อมล้ำ และการแพร่ระบาดที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ในอีกสองสามทศวรรษข้างหน้า จะผลักดันนโยบายทางเศรษฐกิจไปสู่ทางสายกลาง

รูปที่ 4 : ความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจที่เกิดจากความเหลื่อมล้ำ โรคระบาดใหญ่ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะบีบให้ระบบทุนนิยมหันมาใส่ใจประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลตอบแทนส่วนบุคคล (ที่มา : ภาพประกอบของผู้เขียนเอง)

นี่ไม่เกี่ยวกับทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์มากเท่ากับการนำเศรษฐศาสตร์ไปประยุกต์ใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายทางสังคมที่กว้างขึ้น สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลสามารถรับรองได้อย่างแน่นอน แต่ต้องอยู่ภายในกรอบที่ไม่เป็นอันตรายต่อผู้อื่นเท่านั้น เศรษฐกิจแบบสังคมนิยมประชาธิปไตยอย่างในประเทศแถบสแกนดิเนเวียแสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะหาจุดสมดุลบางประการในเรื่องนี้

นอกจากนี้ พลเมืองเจนวาย (Gen Y) และเจนซี (Gen Z) ของเราก็ให้ความสำคัญกับการเป็นเจ้าของและสะสมสินทรัพย์น้อยลง ทุกที เนื่องจากพวกเขาเห็นความมั่งคั่งของพ่อแม่ถูกทำลายในช่วงวิกฤตการเงินโลกและการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา พวกเขาอาจเป็นคนรุ่นที่ไม่มีวันสามารถซื้อบ้านเป็นของตัวเองได้ โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ เช่น ฮอังกง นิวยอร์ก ลอนดอน ซิดนีย์ หรือโตเกียว โครงสร้างการเป็นเจ้าของร่วมกัน บริการสินทรัพย์ร่วมกัน และเศรษฐกิจแบบแบ่งปัน อาจเข้ามาแทนที่เงินทำให้สินทรัพย์ เช่น บ้านและรถยนต์ กลายเป็นสิ่งล้าสมัย นอกจากนี้ สื่อโซเชียลและมุมมองของมนุษย์ที่เห็นความเป็นกลุ่มชนมากขึ้นยังนำไปสู่การมีส่วนร่วมทางนโยบายที่กว้างขึ้นทั่วทั้งแผนทีการเมือง

รูปที่ 5 : การจัดการทรัพยากรสาธารณะด้วยปัญญาประดิษฐ์จะช่วยให้รัฐบาลขนาดใหญ่สามารถลดต้นทุนได้ ลดข้อโต้แย้งต่อนโยบายที่เน้นสังคมมากขึ้น (ที่มา : ภาพประกอบของผู้เขียนเอง)

นักอนุรักษ์นิยมหลายคนแย้งว่ารัฐบาลขนาดใหญ่ไม่มีประสิทธิภาพ องค์การเอกชนและตลาดเสรีสามารถจัดสรรทรัพยากรได้ดีกว่าเมื่อเป็นเรื่องของการเติบโตทางเศรษฐกิจ แนวคิดนี้มีรากฐานมาจากแนวคิดที่ว่า การเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งที่ดี ไม่ว่าจะมีความกระทบต่อ

ความเสมอภาคและการเข้าถึงทรัพยากรหรือไม่ บริการภาครัฐและการจัดสรรทรัพยากรที่ใช้ปัญญาประดิษฐ์จะพลิกสมมติฐานเหล่านี้ไปอย่างสิ้นเชิง กลไกภาครัฐขนาดใหญ่ที่มีประสิทธิภาพในวงกว้างจะมีความคั่งมั่งทางเศรษฐกิจมากขึ้น เนื่องจากระบบอัตโนมัติจะช่วยลดขนาดการดำเนินงานของรัฐบาลและระบบราชการลงอย่างมาก

ระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีคืออะไร

ในหน้าของระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีนี้ เราเสนอแนวทางในการปฏิรูประบบทุนนิยมในศตวรรษที่ 21 อย่างชัดเจน ระดับความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นทั่วโลก อาจนำไปสู่เครื่องจักรทางเศรษฐกิจที่รับใช้เพียงกลุ่มคนส่วนน้อยในสังคม ขณะที่ความเสี่ยงจากนโยบายที่อ่อนไหวต่อความพยายามในการวิงวอนและผลประโยชน์ทับซ้อนจะยี่ดองจระไนออกไปอย่างไม่สิ้นสุด

ระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีคืออะไร มันไม่ใช่การเคลื่อนไหวทางการเมืองแต่เป็นผลลัพธ์ทางสังคม ประการแรก มันจะปรับการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาวเสียใหม่ ภายใต้กรอบที่ไม่เป็นอันตรายต่อเศรษฐกิจโดยรวม ในขณะที่เดียวกันก็ให้ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในเศรษฐกิจอย่างสูงสุด ประการที่สอง มันช่วยขยายขีดความสามารถของรัฐบาลขนาดใหญ่ โดยเน้นการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของรัฐบาลอย่างมาก ซึ่งจะช่วยให้จัดซื้อได้แข็งด้านเงินทุนและงบประมาณส่วนใหญ่ที่โครงการภาครัฐมักต้องเผชิญ

หากไม่ใช่ระบอบสังคมนิยมเชิงเทคโนโลยีแล้ว ผลลัพธ์ที่เป็นทางเลือกสำหรับโลกในอีก 50 ปีข้างหน้าคืออะไร เราเห็นผลลัพธ์

ที่เป็นไปได้ 4 แบบสำหรับสังคมทุกวันนี้ แนวคิดเหล่านี้วางอยู่บนแกนหลักสองประการ ได้แก่ เชิงชุมชนกับเชิงปัจเจก และอนาคตที่ไร้ระเบียบกับอนาคตที่เป็นระเบียบ ดังที่แสดงไว้ถัดไปในรูปที่ 6

- **ระบอบศักดินาใหม่ (Neo-Feudalism)** ระบบทุนนิยมแบบไร้การควบคุมที่ปฏิเสธความจำเป็นในการสร้างความเท่าเทียมให้มากขึ้น และล้มเหลวในการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในวงกว้าง ในขณะที่การจ้างงานและการบริโภคทรุดตัวลง ความแตกต่างระยะยาวระหว่างชนชั้นสูงที่ร่ำรวยกับคนยากจนมาถึงจุดเดือดด้วยการปฏิวัติและการประท้วงซ้ำแล้วซ้ำเล่าในขณะที่ชนชั้นกลางค่อยๆ หายไป กลุ่มมหาเศรษฐีเข้าถึงเทคโนโลยีอายุยืน ปัญญาประดิษฐ์ และความอุดมสมบูรณ์ในชุมชนปิด ขณะที่คนส่วนใหญ่ภายนอกเผชิญกับการว่างงาน ความหิวโหย และโรคภัยเป็นเรื่องปกติ
- **ลัทธิสถาน (Luddistan)** การปฏิเสธความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เช่น ปัญญาประดิษฐ์ การตอบสนองต่อปัญหาสภาพภูมิอากาศที่ล่าช้าและไร้ประสิทธิภาพทำให้เศรษฐกิจโลกหยุดชะงัก ในขณะที่วิกฤตซ้ำแล้วซ้ำเล่า ส่งผลให้การเติบโตของประชากรลดลง เมืองใหญ่ตามชายฝั่งทะเลเริ่มอยู่อาศัยไม่ได้เนื่องจากระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น การขาดแคลนอาหารและความหิวโหยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อพืชผลเสียหาย
- **เฟลดิสถาน (Failedistan)** ประเทศเศรษฐกิจขนาดใหญ่ที่สุดเข้าสู่ความโกลาหลและใช้กฎหมายแบบฉาบฉวย ในขณะที่สภาพอากาศและตลาดล่มสลายเนื่องจากขาดการวางแผนคิดล่วงหน้า และลงมือทำ ผู้คนทั่วโลกหลายร้อยล้านคนต้องอพยพเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ